

the book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by ton@samgler.org (member#00002)
Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

หลังจากนายช่างทั้งสอง คือ นิกร กับ กิมหงวนได้พยายามใช้เวลาถึง ๑๐ วัน กรากกรำทำงานต่อ
เรือของเขา ผมงองงานก็ปรากฏว่า

“ไม่สำเร็จ”

แล้วนิกรกับกิมหงวนก็ช่วยกันผ่าไม้เหล่านั่นเป็นเสสพื้นได้หลายกะจาด มอบให้แม่ครัวทำเชื้อไฟ
นอกจากนี้ยังช่วยกันเหลาเป็นไม้จิ้มฟันได้อีก ๓ ก่อง ทำพายเล็ก ๆ สำหรับควักกะปิ ๑ พาย เท่านั้นสอง
สหายของเราก็ดีใจพออยู่แล้ว กิมหงวนบอกนิกรว่า รอให้อารมณ์ดีกว่านี้สักหน่อย จะโทรศัพท์สั่งให้โรงเลื่อย
ส่งไม้มาให้อีก เพื่อต่อเรืออีก และคราวนี้จะต่อแบบเรือเครื่องติดท้าย สำหรับไปเที่ยวเล่นตามลำแม่น้ำในวัน
อาทิตย์ นิกรว่าการสร้างเรือติดท้ายน่าจะลวกจะหมดเปลืองไม้กะดานมาก ทางที่ดีแล้วควนจะไปทำกันที่โรง
เลื่อยของกิมหงวนดีกว่า.

ตอนเช้าตรู่วันอังคาร.

ระดับน้ำมากกว่าวันวานเล็กน้อย พล, นิกร, กิมหงวนยืนอยู่ที่เฉลียงหลังตึกชั้นล่าง มองดูประไพ,
นันทา, นวลละออ พายเรือเล่นอยู่ในสวนดอกไม้หลังบ้าน ซึ่งน้ำท่วมเจิ่งไปหมดทั่วบริเวณ แม่งามทั้งสามได้
ใช้เวลาว่างตอนเช้าพายเรือเล่นเป็นการออกกำลังกายทุก ๆ วัน.

กิมหงวนจู้ปากเบา ๆ สานตาจ้องมองดูนวลละออเมียรักของเขาตลอดเวลา.

“อ้อ, เมียฉันนี่ยิ่งดูก็ยิ่งสวยอี เทอตุสิพล เวลายี่มรากับเทพอัปสรที่มาจากสวรรค์ บ้า - น่ารัก
จัง พับผ่า”

พลหัวเราะ

“โห่ - นายหงวนเขี้ย หยู่กันจนมีลูกมีเต้าแล้วยังจะมาชมให้ฟังอีก”

กิมหงวนขมวดคิ้ว่น

“ถึงมีลูกแล้วก็ยังสวยพริ้งนี่นา ฮี - ได้ยินไหมละ เสียงที่หัวเราะฟังกังวานหวานจ๋าราวกับระคังเงิน
สั้นสเทือนหัวใจฉันให้ตกเป็นทาสรัก โฮ - ชื่นใจ ๆ ๆ” แล้วกิมหงวนก็ตะโกนลั่น “ชื่นใจจริง แม่คุณ”

นิกรทนนิ่งฟังหยู่ต่อไปไม่ไหว ชักหมั่นได้เต็มทนก็เหวี่ยงสอกกลับผลักเข้าให้ ถูกหน้าอกกิมหงวนห
อย่างถนัดใจ

“นี่แน่ะ - ชมหยู่ได้ ตั้งเกือบชั่วโมงแล้ว”

กิมหงวนยิ้มแหย่ง ๆ

“ก็มันเปนความจริงนี่นา ดอกไม้ของฉันดอกนี้ถ้าจะเปรียบแล้วก็เท่ากับดอก - ง่า - เ็ะ - ดอกอะไรดี แะะ ที่มันมีค่ามากกว่าดอกไม้ชนิดอื่น อ้อ - นึกได้แล้ว จะเปรียบนวลละออก็คือดอกฟ้านั่นเอง”

พลกล่าวถามทันที

“เทอเคยเห็นหรือจ๊ะ ดอกฟ้านะ บอกฉันสิว่ารูปร่างมันเปนยังไง?”

“ปู่เ๊ย, นายทำไมถึงเชื่อหย่างนั้นะ ไม่รู้จักดอกฟ้า กร, เทอช่วยบอกพลเขาทีสิว่า ดอกฟ้านะรูปร่างมันเปนยังไง?”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ ฉันยังไม่เคยเห็นสักครั้ง ได้ยินแต่เขาพูดกันเหมือนกัน”

กิมหงวนยกมือเกาศีสะ

“โง่ - โง่ทั้งสองคน ไม่รู้จักดอกฟ้า”

นายพัชราภรณ์อมยิ้ม

“เทอรู้จักช่วยกรุณาหามาให้ฉันดูสักดอกได้ไหมจ๊ะ?”

“อ้อ” กิมหงวนพูดยานคาง “นายทั้งสองนะฉลาดกว่าฉันเปนกอง เมื่อเทอไม่เคยเห็น ไม่รู้จักฉันจะไปรู้จักมันได้หย่างไรกัน”

นิกรหัวเราะ

“ฉันนึกแล้วไม่ผิด นายไม่รู้จักแล้วนายจะพูดถึงมันทำไมกัน?”

“โธ๊ย, คำพูดไม่ได้ซื้อหามาจากไหน ฉันนี่ว่ามันเก๋ฉันก็พูดเล่นโก้ ๆ นะสิจ๊ะ”

“จริง” พลกับนิกรพูดขึ้นพร้อม ๆ กัน.

นิกรมองดูเรือบตลำน้อยซึ่งพายเอื่อย ๆ หยูริมริ้วบ้าน ประไพนั่งหัวเรือ นันทานั่งกลาง นวลละออ คัดท้าย.

“เฮ - เมียเราไม่เลวแะะ” นิกรพูดยิ้ม ๆ “เทอช่วยดูทีซิปล ประไพกับคุณนวลและพีนันใครจะสวยกว่ากัน?”

พลซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ไม่น่าจะถามเลย ดูทั้งวันนันทาก็ต้องมีภาสีกว่า”

“ฮ้า!” กิมหงวนร้องลั่น “พูดเสียให้มันถูกนะ คุณนั่นสวยกว่านวลของฉันก็ผิดไปละ เพื่อนคงจะลืมนะว่า นวลละออของฉันนะเคยได้รับตำแหน่งรองชนะเลิศนางสาวไทยมาครั้งหนึ่งแล้ว”

นิกรว่า “หย่าเถียงกันเลยปวยการ ใคร ๆ ก็สู้ประไพของฉันไม่ได้ดูด้วยความยุติธรรมชีน่า เห็นไหมล่ะ ปากนิคจุมุกหน้อย นัยน์ตาใสแจ้ว แก้มเปนพวง ไม่ต้องใช้เครื่องสำอางช่วยตกแต่ง งามเรียบ ๆ ตามธรรมชาติ ทั้งสวยและทั้งเก๋ ทำทางน่าเอ็นดู เชื้อฉันเถอะน่า เพื่อนบ้านแถวนี้ทุกคนเมื่อเขากล่าวขวันถึงพวกเมีย ๆ ของเราแล้ว เขาก็ต้องชมประไพของฉันว่าสวยกว่าเพื่อน”

กิมหงวนชบกรามแน่น มองดูนายการุ่นวงส์ด้วยแววตาคมมิ่งทึ่ง ไปหน้าของเขาแดงกร่ำ หูแดง นัยน์ตาแดง เจ็บใจที่นิกรว่า ประไพสวยกว่านวนละออ แต่ - ก่อนที่กิมหงวนจะพูดอะไรนายปัจฉนิก ๔ ก็เดินออกมาจากในห้องโถง.

อาเสี้ยมออกมาได้

“โอ - คุณามาพอดี สวัสดิ์จ๊ะ คุณาจำ ช่วยตัดสินทีเถอะจ๊ะ”

นายปัจฉนิก ๔ หัวเราะหึ ๗

“ตัดสินอะไรกันหลานชาย?”

นิกรชิงพูดขึ้น

“คือยังงี้จ๊ะ เราสามคนกำลังถกเถียงกันว่าประไพกับพีนันและคุณนวนทั้งสามคนนั้นใครจะสวยกว่าใคร”

นายปัจฉนิก ๔ ชมวดคิ้วย่น มองไปที่เรือบตลำน้อย

“ไม่น่าจะเถียงกันเลย อาจะตัดสินให้”

กิมหงวนยกมือไหว้ท่านทันที

“ดีทีเดียวจ๊ะ”

นายปัจฉนิกนิ่งตรึงตรองสักครู่ สายตาของท่านมองดูแม่งามทั้งสาม แล้วท่านก็หัวเราะเบา ๗

“ที่จริงก็สวยกันไปคนละแบบ นवलละออจัดว่าสวยแก่ใครเห็นใครก็ต้องชม”

กิมหงวนกะโดดตัวลอย พูดกับเพื่อนทั้งสอง

“โหมละ ฉันว่าแล้ว”

นายปัจฉนิก ๔ โบกมือ

“เดี๋ยว ฟังอาพูดให้จบก่อน อาจะวิจารณ์ทีละคน นवलละออของเทอสวยแก่เหมือนกับดารายาภยนต์”

“จ๊ะ - จ๊ะ คล้ายอลิสเฟหย่างที่สุด”

“แต่ว่านันทาของเจ้าพลก็ไมเลว สวยสง่าเหมือนกับสุภาพสตรีผู้สูงศักดิ์ยิ่งพิศก็ยิ่งสวย”

พลยกคิ้วกับกิมหงวน

“เชื่อเถอะนำ นันทาสวยกว่าคุณนวนมากนัก”

นายปัจฉนิก ๔ พูดต่อไป

“ส่วนประไพของเจ้ากร กะเด็ดมาทางน่ารักน่าเอ็นดู”

“ถูกทีเดียวคุณพ่อ” นิกรพูดเอ็ดตะโร โบกมือให้เมียของเขา “สวัสดิ์ หนูของพี่”

ประไพค้อนควับ นายปัจฉนิก ๔ ออดหัวเราะไม่ได้

“รวมความแล้ว ต่างก็สวยด้วยกันทั้งนั้น แต่ถ้าจะให้เอาตัดสินอาขอตัดสินให้ประไพชนะเลิศ เพราะประไพเป็นลูกสาวของอา”

กิมหงวนกับพลสดั่งโหยง อาเสี้ยหัวเราะคิก

“จิงจ๊ะ, คุณอา”

นายปัจจนึก ๕ ยิ้มแป้น ยกมือตอบว่ากิมหงวนด้วยความรัก

“หย่าเถียงกันเลย หลานชาย, รูปสมบัติของผู้หยิงหาสำคัญเท่ากับคุณสมบัติไม่ ผู้หยิงคนหนึ่งก็เปรียบเหมือนดอกไม้ดอกหนึ่ง เมื่อยามสาวก็เหมือนดอกไม้แรกแย้ม แล้วก็บานเต็มที่ ในที่สุดก็เหี่ยวแห้งโรยราไป ความสวยหาสำคัญไม่ คุณสมบัติและหน้าที่ของลูกผู้หยิงต่างหาก ที่ทำให้ผู้หยิงเป็นแม่ศรีเรือน เป็นมิ่งขวัญของบ้าน เป็นนางแก้วของผัว”

สามเกลอต่างเห็นพ้องตามที่นายปัจจนึก ๕ อธิบาย ขณะนั้นแห้วได้วิ่งโครมครามออกมาจากห้องโถง เขาหยุดยืนข้างหน้านิกรแล้วพูดกะหืดกะหาบ

“รับประทานเกิดเรื่องใหม่แล้วละจ๊ะ”

นิกรสดั่ง

“อะไรแห้ว?”

แห้วหายใจถี่เร็ว

“รับประทานท่านที่บ้านถนนเพชรบุรี รับประทานโทรศัพท์ ---”

“แล้วกัน” กิมหงวนร้องลั่น “คุณลุงนี่ยังงั้นมาละ ของอื่นมีถมไปไม่กินฝ่าไปกินเอาโทรศัพท์เข้า”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ไม่ใช่รับประทานโทรศัพท์หรอกจ๊ะ แต่ว่า - รับประทานชะโมย ---”

นิกรอ้าปากหวอ

“คุณพระช่วย คุณพ่อของฉันนะหรือกินชะโมย อ้อย - ยังงั้นกันแน่ เจ้าแห้ว?”

แห้วยกมือเกาศีรษะแกร๊ก ๆ เจ็บใจตัวเองที่พูดคำว่ารับประทานเสียจนติดปาก

“ง่า - คือยังงั้นจ๊ะ ท่านไม่ได้รับประทานโทรศัพท์หรือรับประทานชะโมยหรอก” แห้วพูดโดยเร็ว “แต่ท่านถูกชะโมยขึ้นบ้าน ชะโมยรับประทานเงินและเครื่องเพชรไปหมด ท่านสั่งให้พวกคุณรีบไปที่บ้านเดี๋ยวนี้”

พล, นิกร, กิมหงวนและนายปัจจนึก ๕ ยืนตลิ่งพริ้งเพริด สักครู่นิกรก็กล่าวขึ้น

“เมื่อชะโมยมันเอาอะไรไปเกลี้ยแล้ว คุณพ่อท่านจะโทรศัพท์มาบอกฉันทำไมกัน ถึงฉันไปบ้านก็คงไม่มีอะไรที่จะให้ฉันชะโมย”

นายปัจจนึกยกมือบิณฑุกเขยของท่านเต็มแรง

“ไม่ใช่เวลาพูดเล่น” ท่านพูดหย่างเปนนางนเปนการหันกลับมาทางแห้ว “ใครเป็นคนโทรศัพท์มาเจ้าแห้ว?”

“รับประทานท่านโทรศัพท์มาเองจ๊ะ”

นายปัจฉนิก ๔ รีบลนลานวิ่งเข้าไปในห้องโถง สามเกลอติดตามเข้าไปด้วย นายปัจฉนิก ๔ ตรงมาที่เครื่องโทรศัพท์ ยกหูฟังขึ้นหมุนเลขอัตโนมัติต่อตรงไปบ้าน 'การุนวงส์' ถนนเพชรบุรี พล, นิกร, กิมหงวนยืนฟังอยู่ข้าง ๆ.

สักครู่หนึ่ง มีเสียงหัวเราะ ๆ พุดมาตามสาย

“สวัสดี นี่บ้านการุนวงส์”

นายปัจฉนิก ๔ ยิ้มเล็กน้อย ท่านจำเสียงนายวิจิตร ๔ ได้

“คุณวิจิตรพูดเราะะ นี่ฉัน, ปัจฉนิกพูด”

“จ้ะ, ถูกแล้ว คุณช่วยบอกให้เจ้าพลกับเจ้ากรมาบ้านโดยเร็ว ฉันถูกชะโมย” นายวิจิตร ๔ พุดเสียงสั้น “เครื่องเพชรและเงินในเซฟตั้งสามหมื่นบาทหมดเกลี้ยง เจ้ากรหยุดไหน บอกให้พุดสายกับฉันหน่อยเถอะ”

นายปัจฉนิก ๔ มองดูลูกเขยของท่าน

“นิกร, คุณวิจิตรจะพุดสายกับเทอ” แล้วท่านก็ส่งโทรศัพท์ให้นิกร.

กะดิ่งทองทำหน้าที่ขึ้น ๆ

“สวัสดี - คุณพ่อ, เล่ารายละเอียดให้ฉันฟังหน่อยสิจ้ะ”

“อ้อ, เจ้าพุดหรือ รีบบ้านเถอะลูก บอกให้พวกเราด้วยว่าพ่อถูกโจรกรรมเมื่อตอนใกล้รุ่งสว่างนี้”

ใบหน้าของนิกรเคร่งขรึม

“คุณพ่อไปแจ้งความหรือยังจ้ะ?”

“ยังลูก ประเดี๋ยวจะให้คนไปแจ้ง”

นิกรคัดค้านขึ้นทันที

“หย่าฟัง คุณพ่อ, ฉันกับพลและกิมหงวนจะลงสืบจับคนร้ายรายนี้เอง”

“โอย - มันจะเป็นผลหรือลูก?”

“ฉันมั่นใจว่าเราสามารถจับชะโมยรายนี้ได้จ้ะ”

นายวิจิตร การุนวงส์นั่งออกไปสักครู่

“เอา - ตามใจเจ้าเถอะลูก พ่อมอบให้เป็นหน้าที่ของพวกเจ้า ถ้าเช่นนั้นพ่อจะดแจ้งความ รีบมาเร็ว ๆ นะลูกนะ”

“จ้ะ, สวัสดี คุณพ่อ”

แล้วนิกรก็วางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม เล่าข้อความที่เขาได้พุดกับนายวิจิตร ๔ ให้นายปัจฉนิก ๔ และเพื่อนทั้งสองฟัง.

“อ้อ - -” กิมหงวนคราง “คนร้ายรายนี้ดูอาตมามากทีเดียว น้ำท่วมหย่างนี้มันไม่ยกกั้วเท้าเปื้อย อุสำหรับลุยน้ำเข้าทำการโจรกรรม ไม่ได้การ คุณลุงจะสูญเสียเงินและเครื่องเพชรเสียเปล่า ๆ เราต้องช่วยกันสืบเอาตัวคนร้ายเข้าตะรางให้ได้”

พลร้องตะโกนเรียกเมียของเขา

“นั่น - นั่นเจ้า! มานี่เถอะ รีบแต่งตัวไปบ้านน้องกับพี่เดี๋ยวนี้”

นั่นทาหน้าตื่น

“ไปทำไมจะพล?”

“คุณลุงถูกชะโมย”

สามนางรีบจ้ำเรือตรงมาที่ตัวตึก นวลละออบังคับเรือบตจอดเทียบบันไดหินอ่อน แล้วพากันขึ้นมาบนตึกหย่างรีบร้อน นิกรได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่บ้าน ‘การรณรงค์’ ให้ฟัง แม่งามทั้งสามต่างตระหนกตกใจ.

นั่นทาหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ กล่าวถามน้องชายของหล่อน

“คุณอทั้งสองรู้เรื่องหรือยัง?” หล่อนหมายความถึงนายประสิทธิ์ ๗ กับคุณหญิงวาด.

“ยังจะ, ไปซีพี่ ขึ้นไปแต่งตัวแล้วก็เรียนให้ท่านซาบเสียด้วย ฉันไปยังงี้แหละ เร็วเข้าเถอะ เราจะต้องรีบสืบสวนโดยเร็วที่สุด”

นวลละออพูดเสริมขึ้น

“ให้ตำหรวดเขาจัดการไม่ดีหรือจะ คุณนั่น?”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ไม่จำเป็นหรอกน่า นวล, พี่จะทำหน้าที่เป็นนักสืบเอง ไม่ยากอะไรหรอกเมื่อของมันหาย ก็ต้องหมายความว่ามีชะโมยเอาไป เราเพียงแค่จับตัวคนร้ายให้ได้เท่านั้น”

นวลละออค้อนควับ

“เปนนายช่างต่อเรือได้ไม่กี่วันกลายเป็นนักสืบไปอีกแล้ว”

“ยังงั้นแหละจะ คนที่มีบุคลิกลักษณะอย่างพี่มันจะทำอะไรได้ทั้งนั้น การเป็นนักสืบไม่ใช่ว่าจะยากเย็นอะไร เมื่อเรารู้ตัวว่าใครเป็นคนร้ายเราก็จับตัวมันส่งตำหรวดเท่านั้นก็สิ้นเรื่อง เชื่อเถอะน่า ง่ายกว่าต่อเรือมากนัก”

แม่งามทั้งสามอมยิ้มไปตามกัน ต่อจากนั้นต่างก็พากันขึ้นบันไดไปขึ้นบนเพื่อเตรียมตัวไปบ้าน ‘การรณรงค์’ ข่าวนายวิจิตร การรณรงค์ถูกใจรักแกมแพร่สะพัดไปทั่วบ้านในเวลาอันรวดเร็ว คุณหญิงวาดตกใจมาก ท่านรีบชวนนายประสิทธิ์ ๗ แต่งตัวไปบ้านพี่ชายของท่าน ดิเรกกับประภา รับอาสาเฝ้าบ้าน.

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา.

ที่บ้าน ‘การรณรงค์’ ถนนเพชรบุรี เรือจ้างประทุนลำหนึ่งแจวเอื่อย ๆ เข้ามาในเขตบ้าน พายในเรือเต็มไปด้วยคนระพัดสามเกลอ คือนายประสิทธิ์ ๗ นายปัจฉิม ๗ นั่งคู่กันอยู่หัวเรือ พล, นิกร, กิมหงวน, ประไพ, นั่นทา, นวลละออ กับคุณหญิงวาดรวม ๙ คน ด้วยกัน เรือลำนี้จ้างเหมาไปและกลับเป็นเงิน ๔ บาท ซึ่งหยุดก่อนข้างจะแพงสักหน่อย.

คนใช้ชายหญิงที่บ้าน ‘การუნวงส์’ แลเห็นเข้าก็ร้องตะโกนบอกกันให้รู้ว่า วงส์ญาติของนายวิจิตร ฯ พากันมาเยี่ยม สาวใช้ต้นห้องของท่านรีบขึ้นไปเรียนให้ท่านซาบพันที.

เรือจ้างแจวเรือเข้ามาหยุดเทียบบันไดหน้าตึก คนะพักสามเกลอพากันก้าวขึ้นจากเรืออย่างรีบร้อน พวกคนใช้ชายหญิงต่างยกมือไหว้คนโน้นคนนี้มือเปนน้ มือเปนน้ นิ้ว นิ้ว นันทารีบกล่าวถามสาวใช้คนหนึ่ง

“คุณพ่ออยู่ไหน แจว?”

“อยู่ข้างบนจ๊ะ” หล่อนพุดนอบน้อม.

นิกรกล่าวถามขึ้นบ้าง

“คุณพ่อสงสัยใครหรือเปล่าที่ถูกชะโมยคราวนี้”

“ยังไงก็ไม่ซาบจ๊ะ ท่านตื่นนอนเมื่อสักครู่นี้เอง พอท่านรู้ว่าถูกชะโมยท่านก็รีบโทรศัพท์ไปบอกคุณ”

นันทาเซ็นทุก ๆ คนให้เข้าไปในตึก หล่อนเดินนำหน้าพาขึ้นบันไดไปชั้นบน สวนทางกับแยมสาวใช้ต้นห้องของนายวิจิตร ฯ ซึ่งกำลังจะลงมาข้างล่าง.

“แยม” นันทาร้องเรียก.

ต้นห้องของนายวิจิตร ฯ กะพุ่มมือไหว้คนะพักสามเกลอทุก ๆ คน

“สวัสดิ์ดีจ๊ะ ทุก ๆ ท่าน, ท่านสั่งให้เซ็นเข้าไปในห้องจ๊ะ”

นันทาพยักหน้ากับสาวใช้ของหล่อน

“แยม - ช่วยจัดอาหารเข้าสำหรับพวกเราด้วย ยังไม่ได้กินข้าวกันมาเลย พอรู้ข่าวก็รีบพากันมา”

“จ๊ะ - ฉันทันจะจัดการให้เรียบร้อย”

กิมหงวนกะแอมเบา ๆ

“แหม - ไม่ได้พบกันไม่กี่วันรู้สึกว้าแม่แยมสวยขึ้นและมีน้ำมีนวลขึ้นอีกมาก”

นวลละออเอื้อมือหยิกแขนกิมหงวนมับ แล้วกะซอกตัวเขาพาเดินติดตามท่านผู้ใหญ่ไปห้องนายวิจิตร การუნวงส์.

ขณะนี้ ประตูของบ้าน ‘การუნวงส์’ แต่งกายจำลองหย่างหยู่กับบ้านนั่งคอกตกหยู่บนเก้าอี้ نرمตามลำพัง ไปหน้าของท่านหมองคล้ำ เงินและเครื่องเพชรรวม ๓๐,๐๐๐ บาท ถูกคนร้ายกะทำการโจรกรรมโดยไม่มื่อรอรอย นายวิจิตรเสียดายเงินและเสียดายของของท่านมาก.

คนะพักสามเกลอพากันเดินเข้ามาในห้อง ทุก ๆ คนต่างกะทำความเคารพนายวิจิตร และได้ถามกันถึงเรื่องโจรกรรมแต่ดไปหมดจนกะทั้งนายวิจิตร ฯ ไม่รู้ว่าจะตอบใครดี

นายวิจิตรลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางเงื่องหงอย

“ขอบใจ - ขอบใจมากที่พากันมาเยี่ยม” ท่านพุดเสียงเครือ

นายปัจจนึกจับมือนายวิจิตร ฯ บีบ

“หย่าเสียดายเสียใจให้มากนักเลย คุณวิจิตรทรัพย์สมบัติเดินทองมันเปนของนอกกายไม่ตายเสียก็คงจะหาได้อีก”

นายวิจิตรทำตาขุ่น ๆ

“แต่ถ้าคุณโดนหย่างฉันบ้าง ฉันคิดว่าคุณคงผูกคอตายแน่ ๆ”

“เห็นจะจริง” นายปัจฉิม ๗ พุดยิ้ม ๆ “เล่าให้พวกเราฟังหน่อยสิ คุณวิจิตร คนร้ายเข้ามาโจรกรรมในลัก สนะใด เจาะกลอนเข้ามาหรือ?”

นายวิจิตรมองดูตู้เซฟของท่านซึ่งบานประตูยังเปิดอ้าอยู่ แล้วท่านก็พูดกับทุก ๆ คน

“ฉันเชื่อว่าคนร้ายคงปีนต้นมะขามและเข้ามาทางหน้าต่างนี้ แล้วก็ล้วงได้หมวนฉันหยิบกุญแจไข เซฟออก” พุดจบท่านก็แหงนหน้ามองดูเพดานกำหมัดทั้งสองข้างแน่น ร้องขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง “หมด เกลี้ยงตู้เลย ยืม - สักบาทเดี๋ยวมันก็ไม่เหลือไว้ให้”

คุณหญิงวาดน้ำตาคลอหน่วย รู้สึกเสียตายเงินและของของพี่ชายท่าน.

“น่าเสียตายเหลือเกิน ฉันบอกคุณพี่แล้ว ส้อยเพชรของแม่เจ้ากรรมนะ ให้ให้ฉันเสียเถอะ คุณพี่ก็ไม่ให้อุ ส่าห์เก็บเอาไว้”

นายวิจิตรเอ็ดตะโรน้องสาวของท่านลั่นห้อง

“แกไม่ใช่คนยากคนจน ของของเมียพี่ก็เก็บไว้ดูต่างหน้านะซี”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“ในที่สุดชะโมยกก็เอาไปกินฉิบ”

ประมุขของบ้าน ‘การรวงส์’ ยิ้มแห้ง ๆ.

“ท่านสงสัยคนในบ้านคนหนึ่งคนใดบ้างหรือเปล่า?” นายประสิทธิภามพี่ภรรยาของท่าน.

นายวิจิตรลั่นสีสะ

“ไม่สงสัยใครหรอกคุณประสิทธิ คนในบ้านทุก ๆ คนล้วนแต่เป็นข้าเก่าเต่าเลี้ยง มันคงไม่กล้าทรยศ ต่อฉันหรอก”

นายปัจฉิม ๗ ว่า

“แล้วก็ตามบ้านใกล้เรือนเคียงละสงสัยใครบ้างหรือเปล่า?”

นายวิจิตร ๗ ฟันหัวเราะ

“ก็สงสัยหุ่เหมือนกัน พุดตรง ๆ คุณปัจฉิม ฉันคิดว่าเจ้ากรอดจะแอบมาบ้านเมื่อคืนนี้แล้วก็จะ ชะโมยเงินและเครื่องเพชรเอาไป ชะโมยคนอื่นนะมันไม่สามาถทำได้แนบเนียนหย่างนี้หรอก หย่างน้อยคงจะ ทิ้งร่องรอยอะไรไว้บ้าง”

นิกรสดุ้งสุดตัว

“คุณพ่อ!” เขาร้องขึ้นดัง ๆ แล้วหัวเราะก๊ากไหย่ “คุณพ่อสงสัยฉันจริง ๆ หรือนี้ ฉันเปล่านา คุณพ่อ ถ้า ฉันหยากได้ฉันจะต้องชะโมยทำไมขอคุณพ่อเอาไม่ดีกว่าหรือจ๊ะ?”

นายวิจิตรฝืนยิ้ม

“ไม่รู้หรือ เจ้ามันเคยเชี่ยวชาญในทางมือไวใจเร็วนี้มา ดูแต่เมื่อเดือนก่อนซิ เจ้ามาที่นี่ พ่อไม่ไว้ใจ เอาซองธนบัตรใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง แล้วพ่อก็นอนเล่นที่เฉลียงหลังตึก ลมพัดเย็น ๆ ม่อยหลับไปตื่นขึ้นมา เจ้ากลับบ้านแล้ว กระเป๋าเงินของพ่อก็หายไปด้วย”

นิกรขมวดคิ้วย่น ถามตัวเองเบา ๆ

“เอ - วันนั้นเราเอาไปหรือเปล่าอี อ้อ - เอาไปจริง ๆ มีอยู่สองร้อยบาท”

นายวิจิตรยกมือตบสี่นิ้วบทรชายของท่านด้วยความรัก

“เจ้าว่าจะช่วยพ่อสืบเอาตัวคนร้ายรายนี้ไม่ใช่หรือ?” ท่านพูดหย่างเปงานงานเปนการ ไบหน้าที่ชุ่มชื้นขึ้นเพียงเล็กน้อยเส้าหมองลงอีกเพราะเสียดายเงินและเครื่องเพชร.

กะดิ่งทองยืมอันโยน

“จ๊ะ, คุณพ่อ ฉันกับพลและกิมหงวนจะร่วมมือกันเอาตัวคนร้ายให้ได้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“ถ้าไม่ได้ตัวคนร้ายฉันยอมไม่ใช้เงินและเครื่องเพชรให้คุณเอง”

คราวนี้สายตามทุก ๆ คู่ต่างมองดูหน้าท่านนักสืบกิมหงวนเป็นตาเดียว นवलละออดุดขึ้นหย่างเคื่อง

๗

“ชอบละเลงขนมเบื้องด้วยปากนัก”

กิมหงวนยักคิ้วแผล็บ

“ไม่ยากหรอกน่านवल การโจรกรรมรายนี้พี่ต้องเอาตัวคนร้ายได้แน่ ๆ”

“เก่งละจ๊ะ ฮี ๆ ลั่นวาจากับคุณลุงท่านไว้หย่างไรหย่าสืมก็แล้วกัน ถ้าสืบเอาตัวคนร้ายไม่ได้ พี่จะต้องใช้เงินและเครื่องเพชรให้คุณลุงนะจะบอกให้”

“เฮ้ย - สามหมื่นบาทเท่านั้นชนหน้าแข่งไม่ลวงหรอกน่า”

“ก็แน่ละซี เงินมันไม่ได้ผูกไว้ที่ชนหน้าแข่งนี้จ๊ะ”

“แล้วใครว่าผูกล่ะ”

ต่อจากนั้น นายวิจิตรก็เล่าให้ทุก ๆ คนฟังอีกครั้งหนึ่งถึงเรื่องโจรกรรมรายนี้ ท่านบอกว่าคนร้ายคงเข้าทำการตอนตี ๓ ซึ่งฝนกำลังตกหนัก คนร้ายจะเข้ามาในห้องนี้ได้ทางเดียวเท่านั้นคือ ปีนต้นมะขามและเหยียบพาดไลติกไต้เข้ามาในห้องทางหน้าต่าง นายวิจิตรว่าเมื่อคืนนี้ท่านนอนหลับ ๐๑.๐๐ น. เสส.

ทุก ๆ คนต่างเดินดูร่องรอยคนร้ายรอบ ๆ ห้อง ขณะที่ประไฟเอื้อมมือจะจับบานประตูเซฟซึ่งเปิดอ้าอยู่ นิกรได้ร้องตวาดขึ้นดัง ๆ

“หย่า - หย่าจับ ทุก ๆ คนหย่าฟังแต่จะต้องอะไรทั้งนั้น เราต้องการรอยมือและรอยเท้าคนร้าย”

ประไฟเอื้อมแห่ง ๆ

“พี่กรจะเป็นนักสืบจริง ๆ นะหรือ?”

นิกรพยักหน้า

“จ๊ะ - ต้องเอาตัวให้ได้”

กิมหงวนเดินยกมือไขว้หลังวนเวียนไปมา เขาทำปากเบะยื่นเล็กน้อย ทำตาดู ๆ ให้เหมือนนักสืบสก็อตแลนด์ยาร์ดที่เคยดูในภาพยนตร์ กิมหงวนจ้องมองดูคนโน้นคนนี้แล้วพูดกับทุก ๆ คน

“ทุก ๆ ท่านขอเซ็นออกไปนอกห้องก่อน เราสามคนจะหาร่องรอยคนร้าย”

นายวิจิตรหัวเราะหึ ๆ

“ปวยการน้ำ เจ้าหงวน เสียเวลาเปล่า ๆ ลุงคิดว่าให้ตำรวจเขามาจัดการดีกว่า”

อาเสี้ยมยิ้ม

“โปรดมั่นใจในความสามารถของเราเถอะจ๊ะ”

นายวิจิตรอมยิ้ม

“เอา - ตามใจ” แล้วท่านก็พูดกับทุก ๆ คน “ไป - ไปคุยกันข้างล่างเถอะพวกเรา ปล่อยให้สักสี่ป่านตามเรื่องเถอะ”

คณะพักสามเกลอต่างพากันเดินออกไปจากห้องคงเหลือแต่นิกรกับกิมหงวน พล พัชรภรณ์เดินออกไปด้วย กิมหงวนร้องเรียกเสียงลั่น.

“พล - จะไปไหนล่ะ?”

พลหมุนตัวกลับ

“เห็นเทอเถอะจ๊ะ ฉันขี้เกียจเป็นบ้ากับนายด้วย ไม่มีความรู้ในทางนักสืบสักนิด จะไปสืบจับได้หยาไรกัน มันก็เข้าทำงานองเดียวกับต่อเรื่อนั้นแหละ ในที่สุดก็กลายเป็นไม้ค้ำกะปิ”

กิมหงวนเดินเข้ามาลากตัวพลกลับเข้าห้อง

“ถูกแล้ว เราไม่มีความรู้ในทางสืบสวน แต่เราต้องช่วยกันสิ ท่านเป็นลุงของเราแท้ ๆ ช่วยกันพยายช่วยกันจ้าเรื่อมันก็ถึงที่หมาย ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะพันความพยายามไปได้”

พลสั่นสี้สะซ่า ๆ

“ถ้าเช่นนั้น ฉันสมัคเป็นแต่เพียงลูกน้องหรือผู้ช่วยนักสืบก็แล้วกัน”

“เออ - ก็ยังดีกว่าที่เทอไม่ช่วยอะไรเสียเลย”

พลหัวเราะ เดินไปนั่งบนโซฟาริมห้อง ท่านสืบนิกรกับท่านสืบกิมหงวนเริ่มลงมือทำงานของเขาต่างมีใบหน้าเคร่งขรึมแสดงว่ากำลังเอางานเอาการ.

“ฉันคิดว่าคนร้ายรายนี้ต้องเป็นผู้ชายแน่” กิมหงวนพูดเสียงหนัก ๆ.

พลหัวเราะก๊าก

“แหม - เก่งจริง ท่านสืบ”

กิมหงวนยักคิ้วแผล็บ

“เชื่อเถอะน่า ต้องได้ตัวคนร้ายในวันนี้แหละ”

พายนในห้องเงียงส่งดไปชั่วขณะ นักสืบทั้งสองต่างมองดูหน้ากัน

นิกรว่า “นอกจากเป็นผู้ชาย คนร้ายรายนี้จะต้องมีร่างกายสมประกอบแข็งแรงไม่หัก”

กิมหงวนพยักหน้าหงิก ๆ

“แน่นอน แล้วก็คนร้ายคงปีนเข้ามาในหน้าต่างไม่บานนี้กับบานนั้น ไม่ใช่บานนั้นกับบานโน้น หน้าต่างใดหน้าต่างหนึ่งในสี่บานนี้แหละ”

นิกรทำปากเบี้ยว

“จิง - พอเข้ามาก็ล้วงเอาพวงกุญแจที่ได้หมอนคุณพ่อมาไขตู้เซฟ”

กิมหงวนยกมือลูบหนวดทั้ง ๆ ที่ไม่มีหนวด แล้วทำหน้าให้หน้ากลัวยิ่งขึ้น พลอดรอนทนไม่ได้ก็พูดขึ้น

“หงวน - ฉันทวงโทษเหลือเกิน นายกรด้วย ทำไมเทอถึงต้องทำปากเบี้ยวปากงูดยังงั้น จะกลายเป็นอัมพาตไปจิง ๆ นา”

สองเกลอตวาดแว๊ด

“นักสืบ”

นายพัชราภรณ์หัวเราะลั่นห้อง

“เชินเถอะจ๊ะ พ่อคุณ”

สองนักสืบกะซิบกะซาบอะไรกันแล้วชุดตัวนั่งคลานไปรอบ ๆ ห้อง นิกรกับกิมหงวนต่างเก็บก้นบุนหรี , เสสกะดาดและขี้ผึ้งขึ้นเล็กน้อยใส่กะเป่าเพื่อเป็นหลักฐานในการสืบสวนต่อไป สักครู่ก็พากันลุกขึ้นเดินมาที่ตู้เซฟ.

ตลอดเวลาที่พลนั่งอยู่บนเก้าอี้ สายตาของพลได้มองดูสิ่งต่าง ๆ รอบห้อง เพื่อค้นหาร่องรอยการโจรกรรมนี้ เขาแลเห็นวัตถุชิ้นหนึ่งตกอยู่ใต้เตียง พลลุกขึ้นเดินเข้าไปก้มลงเก็บมาโดยเร็ว มันคือกะดาดวงกลมเล็ก ๆ มีซี่ผึ้งเหนียวสีดำทาดิดหุ้มซึ่งสำหรับปิดแผล คนร้ายจะต้องเป็นแผลแน่ ๆ พรหมหน้าเตียงอาดจะถูกมือหรือเท้าที่เป็นแผลทำให้กะดาดชิ้นนี้หลุดออกขณะที่คนร้ายชะโมยกุญแจเซฟได้หมอน.

สองนักสืบกำลังรื้อค้นอะไรต่ออะไรในตู้เซฟซึ่งมีแต่เอกสารทั้งนั้น พลเดินไปมารอบ ๆ ห้อง เขาแลเห็นร่องรอยของคนร้ายอีกอย่างหนึ่งปรากฏอยู่ข้างมุมตู้เสื้อผ้า มันคือลูกกุญแจแบน ๆ ๑ ลูกและเป็นลูกกุญแจอย่างดี ใบหน้าของพลยิ้มแป้น เขาคิดว่าจากวัตถุ ๒ สิ่งนี้ เขาพอจะจับคนร้ายรายนี้ได้แล้ว พลเก็บซ่อนไว้ในกะเป่าเสื้อเซ็ดไปโลงของเขา.

เสียงกิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ

“ฉันว่าแล้วนี่นาว่า คนร้ายจะต้องเอามือไขกุญแจเซฟ ไม่ใช่ไขด้วยเท้าอย่าสงสัยเลยเพื่อน”

นิกรหัวเราะ ล้วงกะเป่าหยิบก้นบุนหรีออกมาพิจารณาดู

“ดู - หงวน เห็นไหม ก้นบุนหรีนี้เป็นบุนหรีชนิดซิการ์ นีเยอมแสดงให้เห็นชัด ๆ ว่าคนร้ายรายนี้ไม่ใช่คนธัมดาเสียแล้ว ต้องเป็นผู้ร้ายผู้ดีแน่ ๆ อาดจะเคยมีบันดาสักคิดเป็นพระยากี่ได้”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“อ้อ - เบนไปได้ คนเราสมัยนี้ไว้ใจกันไม่ได้เสียแล้ว นี่ - เทอดูนี่สินิกร เสสกะคาดขึ้นนี่คนร้ายเขียน ข้อความอะไรต่ออะไรไว้เป็นตัวอักษรและตัวเลขสแดงรายจ่ายต่าง ๆ คนร้ายต้องเป็นคนมีหลักฐานอย่างไรที่ เพื่อนว่าอย่างไรไม่ต้องสงสัย เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงของคุณลุงนั่นแหละ นี่แหละนะเขาว่าเพื่อนเราเผาเรือน ต้องเอาตัวให้ได้ ง่า - ฉันจะอ่านให้ฟัง ค่าไม้กะดานยกพื้นไว้รถยนต์และค่าแรงสองร้อยสิบบาท ชื่อเรือพาย หนึ่งลำห้าสิบบาท ค่าไฟฟ้าสิบบาท ค่าทะเบียนวิทยุห้าบาท จ่ายให้เจ้านิกรประจำเดือนตุลาคมสี่ร้อย บาท”

“ฮ่า -“ นิกรร้องลั่น “ของคุณพ่อนะหงวน” แล้วนิกรก็หัวเราะ “ท่านคงจดของท่านไว้สำหรับลงบัญชี”

กิมหงวนทำหน้าตื่น ๆ

“ลายมือคุณลุงหรือนี่?”

นิกรพยักหน้า

“ถูกแล้ว”

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“หวานเลยโทรศัพท์ไปบอกตำหรวดเถอะ คนร้ายรายนี้ไม่ใช่คนอื่นคุณลุงนั่นเอง”

นิกรสอ้งโหยง

“เหลวละจะเทอ คุณพ่อคงไม่พยายามชะโมยเงินและเครื่องเพชรของท่านหรอก”

กิมหงวนอ้าปากหวอ

“อ้อ - จิงแสะะ” แล้วเขาก็หันมาเอ็ดตะโรพล “หัวเราะอะไร?”

นายพัชราภรณ์หัวเราะลั่น

“หัวเราะเซอร์ลือกโฮล์มันะสิจ๊ะ”

กิมหงวนค้อนควับ

“เถอะน่า นายคอยดูก็แล้วกัน ฉันสองคนจะต้องจับคนร้ายรายนี้ให้ได้” พุดพลางฉีกกะคาดขึ้นนั้น โยนลงกะโถนปากแตร “ไหน - กร ขอดูกันซิการอีกทีซี”

พลเดินมาที่โต๊ะเล็ก ๆ เปิดหีบซิการ์ออก

“เอากันซิการ์ของเทอมาสอบกับซิการ์ในหีบนี้ซีจ๊ะพ่อกร ฉันคิดว่าคงเป็นซิการ์ของคุณลุงอีกนั่นแหละ”

นิกรทำตาบ้องแป้ว เดินเข้ามาตรวจดูกันซิการ์ในกล่องซึ่งเป้นซิการ์ชนิดเดียวกัน มีปลอกสวมยี่ห้อเดียวกัน นายการุนวงษ์ขำกว้างก้นนุหรือลงบนพื้น

“นี่ก็แล้วว่าของคุณพ่อ”

พลหัวเราะงอหาย

“หลักฐานทั้งสองอย่างที่เทอได้ให้ไว้เป้นของเจ้าทรัพย์ทั้งสิ้น หย่าพยายามสืบเลยเพื่อน กลับไปบ้านต่อเรือเล่นดีกว่า ฉันนะหยากนั่งเรือติดท้ายของเทอเต็มทนแล้ว”

สองเกลอยิ้มอาย ๆ กิมหงวนมองดูพลอย่างเคื่อง ๆ เขาล้วงกะเป่าหยิบหลอดกาแฟขึ้นมาหนึ่งหลอด ซึ่งหักกลางยับยู่ยี่ แล้วเอาเสียบก็พูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“หลอดกาแฟอันนี้จะต้องเป็นของคนร้ายแน่ ๆ”

นิกรมองดูด้วยความสนใจ

“มันคงเอาติดมือมาเพื่อแยงหูคุณพ่อให้นอนหลับสนิท เจ้าคนหนึ่งคอยแยงหูคุณพ่อไว้ อีกคนหนึ่งไขเซฟ”

กิมหงวนคัดค้านขึ้นทันที

“ไม่ใช่ ๆ ๆ ผู้ร้ายรายนี้เข้าทำการคนเดียวเท่านั้น ไม่ใช่สองคนหรือสามคน”

พลหัวเราะหึ ๆ

“รู้ได้ยังไงจะว่าคนเดียว?”

กิมหงวนว่า “ฉันพิจารณาคุณนะซี ผู้ร้ายที่เข้าทำการโจรกรรมตั้งแต่สองคนขึ้นไป ย่อมมีเงาหลาหลาที่ช่วยอะไรไม่ได้ เพื่อนคิดดูสิ ผู้ร้ายจะต้องคุยกันเข้าหยอกกัน หรือมายาก็ได้เถียงกัน อันเป็นเหตุให้เจ้าทรัพย์รู้สึกตัวตื่นขึ้น ดูเราก็แล้วกัน ไม่ว่าอยู่ที่ไหนอดคุยกันเถียงกันไม่ได้”

นายพัชราภรณ์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“จริงจะ คุณนักสืบ, เชินท่านสืบต่อไปเถอะ”

ทันใดนั้นนิกรก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“หงวน, นั่นรอยเท้าคนร้าย เห็นไหม?”

กิมหงวนมองตามสายตานิกรแล้วพูดเบา ๆ

“รอยตีนแมวนะ”

“จั้นเอะ เอะ - ถ้าจะจริงแฮะ รอยตีนคนมันต้องโตกว่านี้ตั้งหลายเท่า ฮี - ฮี สงสัยเหมือนกันว่าจะเป้นรอยตีนแมว แต่แกล้งพูดเล่นโก้ ๆ ยังจั้นเอง”

พลรู้สึกหมั่นไส้เต็มทน

“ไม่เห็นจะมีเหลี่ยมนักสืบแม้แต่นิดเดียว”

กิมหงวนค้อนควับ

“เถอะน่า, นายไม่ต้องยุ่งหรอก ปล่อยฉันสองคนบ้ากันไปตามเรื่องก็แล้วกัน เเทอมีตาควมึหูฟัง มือไม่พายหย่าเอาทำรำน้าหน่อยเลย พ่อคุณ”

พลยิ้มแป้น

“จ๊ะ - จ๊ะ เชินท่านสืบตามสบายเถอะจ๊ะ”

กิมหงวนค้อนปะหลับปะเหลือกหันมาพูดกับนิกรถึงเรื่องหลอดกาแฟที่ถืออยู่ในมือต่อไป

“ฉันมั่นใจเหลือเกินว่า ผู้ร้ายรายนี้คงจะติดกาแพ่อย่างงอมแงม” พุดจบก็ยกหลอดกาแฟขึ้นดมแล้ว ตีหน้ากระแจะกระวาด “เอ๊ะ, กลิ่นพีกลแสะง่า - ฉันพอจะมองเห็นการกระทำของเจ้าผู้ร้ายแล้ว ขณะที่มันป็น หน้าต่างเข้ามา มันคงถือแก้วโอะเลี้ยงเข้ามาด้วย และในระหว่างที่ทำงาน มันก็คงดูโอะเลี้ยงไปพลาง”

กะดิงทองยกมือเกาสีสะแกรก ๆ

“เอ, แล้วทำไมมันไม่ทิ้งแก้วกาแพไว้ด้วยล่ะ?”

กิมหงวนขมวดคิ้วนึ๋นหน้า

“บ่่าจิง นิกร, เทอก็รู้หุ่ยแล้วว่าแก้วกาแพเวลานี้ไบนึงตั้งหกสิบสตางค์ ใครจะมาทิ้งไว้เล่า เชื่อฉัน เถอะน่า ผู้ร้ายต้องเปบนคนติดกาแพแน่ ๆ”

นิกรยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมารอบห้องจนครบ ๑๐ รอบ แล้วเขาก็หยุดซังกขยับจะพูดอะไร กับกิมหงวน แต่ก็หาพูดไม่ เดินวนรอบห้องอีก ๘ รอบ จึงพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ฉันว่า ผู้ร้ายรายนี้จะต้องเปบนคนใดคนหนึ่งไนจำนวนผู้ร้ายไนเมืองไทยทั้งหลาย”

“แน่ - เปนของแน่เหลือเกิน มันต้องเปบนคนที่หุ่ยไกล่ ๆ บ้านนี้เอง เจาเกือบจะรู้แล้วสินะว่าคนร้าย รายนี้เปบนใคร?”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

“จ๊ะ, เจาเห็นตัววาง ๆ แล้ว ฉันหยากจะคิดว่าการกระทำอันอาดทานของคนร้าย จะต้องมีคนไนบ้าน คนใดคนหนึ่งเปบนสาย”

“ถูก - ถูกทีเดียว อ้อ, เทอนี้ปติภาพเฉียบแหลมจิง” กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “มันต้องมีคน ไนบ้านเปบนสาย ม่ายคนร้ายจะรู้หรือว่าคุณลุงเอาลูกกุนแจตุ้เซฟไว้ที่ไหน”

นิกรนึ่งตริกตรองหุ่ยสักครู่

“เราจะทำอย่างไรกันต่อไปดี?”

กิมหงวนว่า “วิธีที่ดีที่สุดคือ เรียกคนใช้ชายหญิงทุก ๆ คนมาดูหน้าและถามปากคำ คนที่มีความผิด รู้เห็นเปบนใจกับคนร้ายจะต้องสแดงกิริยาพิรุณให้เจาเห็น”

“จิง” นิกรเห็นพ้องด้วย “ไป - ลงไปข้างล่างเถอะ ฉันจะเรียกคนใช้ของคุณพ่อทุก ๆ คนให้มาพบกับ เจา”

กิมหงวนหันมาทางพล

“ไปข้างล่างเถอะพล ไปดูเราสืบจับคนร้าย ประเดี๋ยวเจาก็ได้ตัวแล้ว เจา มีหลักถานครบถ้วนที่จ๊ะชี้ให้ เห็นว่าใครเปบนคนร้าย”

พลหัวเราะ

“หลักถานอะไรบ้าง ไหนบอกฉันซี?”

“เถอะน่า, บอกว่ามีก็มิซี จะต้องซักถามเอาสวรรณคริมาณอะไรอีก เชื่อนักสืบเถอะน่า”

นายพัชราภรณ์อมยิ้ม

“ไปเถอะ, เทอสองคนลงไปก่อน ฉันจะลองหาร่องรอยคนร้ายดูบ้าง”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“จะเป็นนักสืบบ้างหรือ หย่าเลยพลเอี้ย หย่างเทอน่ะไม่มีรูปหรอก คนที่จะเป็นนักสืบนะ จะต้องมีบุคคลิกลักษณะหย่างฉันหรือนายหงวน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ฉันจะลองความสามารถของฉัน”

นิกรยิ้มเยาะ

“ตามใจ” พุดจบก็คว้ามือกิมหงวนเดินออกไปจากห้องนอนนายวิจิตร อาเสี่ยววางทำนักสืบมากเกินไป เลยสะดุดเท้าตนเองเซกลงเกือบจะหกล้ม.

สองนักสืบไปแล้ว พลเริ่มใช้สมองหย่างหนักในเรื่องนี้ นายพัชราภรณ์เดินมาที่หน้าต่าง โผล่หน้ามองดู หน้าต่างนี้มีกิ่งมะม่วงกิ่งหนึ่งทอดมาเกือบชิดบานหน้าต่าง แต่กิ่งของมันหยู่ข้างจะเล็กมาก พลไม่เชื่อว่าคนร้ายจะขึ้นมาในห้องนอนของคุณลุงโดยอาศัยต้นมะม่วง เพราะน้ำหนักตัวของคนคนหนึ่งกิ่งมะม่วงเล็ก ๆ เท่านั้นคงทานไม่ได้ กิ่งมะม่วงอาจจะหักหรือโน้มลงไปจนต่ำกว่าระดับหน้าต่างมาก และถึงแม้ว่าคนร้ายจะเข้ามาโดยอาศัยต้นมะม่วง รอยเท้าของคนร้ายจะต้องปรากฏตามพื้นห้องหรือที่ขอบหน้าต่าง เมื่อคืนนี้จาก ๒๔.๐๐ น.ถึงสว่าง ฝนตกพรำตลอดคืน กะดานที่ขอบหน้าต่างกว้างประมาณ ๑๔ นิ้ว ทาอะแล็กเป็นมัน ถ้าใครเหยียบก็จะต้องปรากฏเปนครอยเท้า.

พลเดินดูหน้าต่างอื่น ๆ อีกต่อไป มองไม่เห็นว่าคุณร้ายจะปีนปายขึ้นมาได้ นอกจากจะใช้บันไดพาด ซึ่งนั่นจะเป็นการโกลาหลไม่ใช่น้อย.

แล้วพลก็เดินมาทางด้านขวาของห้อง ซึ่งติดต่อกับห้องพระพุทธรูป มีประตูเปิดถึงกัน แต่กลอนประตูหยู่ในห้องนายวิจิตร.

คราวนี้ ความรู้สึกก็บอกตัวเองว่า คนร้ายจะต้องเข้าใจรอกัมทางประตูนี้หย่างไม่มีปัญหา บานประตูปิดไว้ไม่สู้จะสนิทนัก กลอนประตูก็ไม่ได้ใส่ พลเอื้อมมือผลักประตูออกทั้งสองบาน เงยหน้ามองขึ้นเบื้องบน พิจารณาประตูบานนี้หย่างใจเย็น.

แล้วเขาก็เห็นบานพับทั้ง ๔ อันซึ่งเป็นบานพับเหล็กมีน้ำเปือก ๆ ปรากฏหยู่ พลยกมือปายมาดม มันคือน้ำมันหยอดเครื่องจักร นายพัชราภรณ์ยิ้มออกมาได้ เขานึกวาดภาพการใจรอกัมของคนร้ายขึ้นในสมอง คนร้ายรายนี้ต้องเป็นคนในบ้านนี้หย่างไม่ต้องสงสัย ประตูนี้ไม่มีใครจะได้เปิดบานพับจึงเกิดสนิม ถ้าเปิดออกแล้วก็จะเกิดเสียงดังปลุกให้นายวิจิตรตื่น คนร้ายจึงใช้น้ำมันหยอดเครื่องหยอดเหล็กบานพับให้มีความลื่น นับว่าคุณร้ายมีความเฉลียวฉลาดรอบคอบพอตัวทีเดียว.

แน่นอนละ ใจรอกัมรายนี้ไม่ใช่ใครอื่น ต้องเป็นคนในบ้าน ‘การุ่นวงส์’ หย่างแน่นอน คนร้ายจะต้องเตรียมการหยู่หลายวัน และถือโอกาสเมื่อคืนนี้ซึ่งฝนตกพรำ ช่วยให้นายวิจิตรนอนหลับสนิท.

พลเดินเข้าไปในห้องพระ จัดแจงจับประตูทั้งสองบานไว้ พายในห้องพระค่อนข้างมืดสักหน่อย กลิ่นธูปเทียนยังตระหลบอยู่ในห้อง ไฟฟ้าที่หน้าองค์พระพุทธรูปซึ่งทำเป็นรูปเทียนส่องสว่างเปิดตลอดเวลาทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อเป็นพุทธานุชา.

นายพัชราภรณ์มองดูหมู่โต๊ะมุขตี่หยังละเอียดถี่ถ้วน และกวาดสายตามองสิ่งต่าง ๆ รอบห้อง ไปหน้าของพลเครื่องขริมหยังเอางานเอาการ เขาจะต้องเอาตัวคนร้ายรายนี้ให้ได้.

แล้วพลก็มองเห็นที่หยอดน้ำมันอันเล็ก ๆ อันหนึ่งเป็นรูปวงกลมแบบมีกรวยแหลมวางอยู่ใต้โต๊ะมุขตี่ ก้นบุหรือหลายก้นตกอยู่เกลื่อนกลาด พลรีบเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้ในกะเป่ากางเกง.

พระพุทธรูปองค์หนึ่งในจำนวน ๓ องค์ซึ่งใหญ่ชาวสุคติมีรอยเขี่ยอันแลเห็นคราบฝุ่นเป็นรอยถานขององค์พระ พลแม้ริมฝีปากแน่นถอนหายใจหนัก ๆ ใช้มือทั้งสองข้างยกพระพุทธรูปขึ้น ทนได้นั้นหัวใจของพลก็เต้นแรงด้วยความพิศมิตดี เขาแลเห็นเครื่องเพชรของนายวิจิตร ๔ หลายชิ้นวางอยู่ใต้องค์พระ แสงไฟฟ้าส่องต้องน้ำเพชรเป็นประกายวูบวาบ พลรีบรวบรวมเก็บเข้ากะเป่ากางเกง จัดวางองค์พระพุทธรูปให้เรียบร้อย กะพุ่มมือไหว้พระสแดงความเคารพองค์พระผู้เป็นเจ้าของ พลบอกกับตัวเองว่า คนร้ายคงไม่กล้าจะเอาเครื่องเพชรไปจึงซ่อนไว้ใต้ถานพระพุทธรูปก่อน ส่วนเงินคนร้ายคงเอาไปซ่อนที่อื่น เขาเชื่อว่าหยังน้อยคนร้ายจะต้องมีจำนวนไม่ต่ำกว่า ๒ คน.

นายพัชราภรณ์รีบเดินออกจากห้องพระ เดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดมาข้างล่าง พลได้เตรียมแผนการที่จะจับกุมคนร้ายรายนี้ไว้เรียบร้อยแล้ว เขาจะต้องเอาเข้าตระวางให้ได้ คนที่ขาดความกตัญญูกตเวทีพลเกลียดที่สุด เขาไม่มีความเมตตากรณาที่จะให้แก่บุคคลจำพวกนี้เลย.

ที่ห้องโถงชั้นล่าง

คนะพัคสามเกลอซึ่งมีนายวิจิตรเป็นประมุขได้นั่งกันอยู่เต็มห้อง บรรดาคนใช้ชายหญิงของบ้าน 'การุนวงส์' ตลอดจนคนขับรถและคนทำสวนได้พากันย่อย ๆ กันเข้ามาในห้องตามคำสั่งของท่านนักสืบทั้งสอง.

นิกรกับกิมหงวนนั่งบนสี่หน้าเครื่องขริมหยังบนโซฟาร์ตัวเดียวกัน ท่านผู้ใหญ่ทั้งสี่คนและแม่งามทั้งสามต่างนั่งนิ่งเฉยคอยดูการสืบสวนของท่านนักสืบผู้มีเกียรติ กิมหงวนของเราสามาถพูดให้ทุก ๆ คนเข้าใจว่า คนร้ายรายนี้จะไม่พ้นมือเขากับนิกรไปได้เลย.

พลเดินดุ่ม ๆ ลงบันไดมาข้างล่าง กิมหงวนแลเห็นพลเข้าก็หัวเราะลั่น คล้ายกับว่านายพัชราภรณ์เป็นตัวตลกที่น่าขบขันเสียเต็มประดา.

"มานี่เถอะ พล เทอหยังพยายามสืบให้เสียเวลาเลยน่า หลักถานต่าง ๆ ที่คนร้ายทิ้งไว้ในห้องคุณลุงมันหยังในกำมือของเราครบถ้วนแล้ว มาดูเราจับคนร้ายดีกว่า"

พลยิ้มเล็กน้อย ทำหน้าเซ่อ ๆ ตรงเข้ามานั่งบนเก้าอี้มตัวหนึ่ง แล้วคอยสังเกตดูกิริยาอาการของคนในบ้าน 'การุนวงส์' ซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพื้น ท่านสืบนิกรเริ่มงานสืบสวนทันที.

เขาลุกขึ้นทำนัยน์ตาขวางมองดูคนใช้ชายหญิงแล้วกะโจนพรวดเข้าคว้าข้อมือแยมหัวหน้าคนใช้ของคุณพ่อ

“ว้าย!” แยมร้องลั่น.

คณะพักสามเกลอยิ้มไปตามกัน นิกรขู่ตะคอกด้วยเสียงขบกรามฟังแทบจะไม่รู้เรื่อง.

“พวกเธอมากันครบแล้วหรือยัง?”

สาวใช้เก่าแก่ของนายวิจิตร ฯ น้ำคลอหน่วย

“ยังจ๊ะ”

กิมหงวนตวาดแหว็ด

“ขาดใครอีกบ้าง บอกมาเร็ว ฮีม - ไม่รู้จักท่านรินตินตินนักร้องเสียแล้ว”

แม่งามทั้งสามหัวเราะลั่น

นันทาทว่า “คุณหงวนจ๊ะ รินตินตินนะไม่ใช่คนนักร้องนะจ๊ะ”

กิมหงวนสดุ้งแล้วฮีมแห้ง ๆ มองดูนันทาทันที

“ง่า - รินตินตินฉันจำได้ว่าคนนักร้องผู้สามาถนี่นา คุณนันทาท”

พลพุดเสิมขึ้น

“เขาหยากเป็นรินตินติน นันจะไปซัดคอกเขาทำไมละน้อง ปล่อยให้เขาเป็นเถอะ”

นิกรเดินเข้ามาดิ่งกิมหงวนให้ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ค้อนพลเสียวก่อนจึงก้มลงกะชิบกะซาบกับกิมหงวน.

อาเสียวทำคอยนหลับตาปี ใครต่อใครพากันหัวเราะลั่น กิมหงวนรีบพุดกับนันทาทันที

“แะ - แะ ฉันทันจำชื่อผิดไปจ๊ะ แพรงค์ดาเรลนะ ไม่ใช่รินตินตินหรือชื่อมันคล้าย ๆ กัน ฮี - ฮี” แล้ว

กิมหงวนก็หันมาตะคอกสาวใช้ต้นห้องของนายวิจิตร “ใครบ้างที่ยังไม่มา เทอไม่ได้ไปบอกเขาหรือหรือ?”

นายวิจิตรพุดขึ้นดัง ๆ

“หงวนเอ๊ย เจ้าอย่าไปขู่ยายแยมแกลเลย สำหรับเด็กคนนี้นี้ลูกกล้ารับรองได้ว่าถึงอย่างไรก็คงไม่ทรยศต่อลุง เลี้ยงมันมาทั้งพ่อทั้งแม่ตลอดจนกระทั่งลูก”

กิมหงวนหันมาก้มสีเสะคำนับนายวิจิตรหย่างนอบน้อม ไนบทบาทของนักร้องที่สามาถคนหนึ่ง

“ทุก ๆ คนอยู่ในความสงสัยของฉันทั้งนั้นแหละจ๊ะ คุณลุง”

นายปัจจนึกว่า “อามองไม่เห็นเลยว่าคนร้ายจะมีอยู่ในจำนวนนี้ ตะละคนหน้าตาชื่อ ๆ พอจะไว้วางใจได้ทั้งนั้น”

กิมหงวนหัวเราะ หันมาทางหัวหน้าคนใช้ของบ้าน ‘การุนวงส์’

“บอกฉัน ใครหายไปไหนบ้าง?”

“แจ้วจ๊ะ แจ้วออกไปซื้อน้ำแข็งข้างนอกสำหรับให้พวกท่านรับประทานและซื้ออะไรอีกหลายหย่าง ฟังพายเรือออกไปเมื่อสักครู่เอง”

นิกรเดินอาด ๆ เข้ามายืนจ้องมองดูสาวใช้ของเขาด้วยสายตาดมิงที่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“แล้วใครอีก?”

“ง่า - นายชิตจ๊ะ แม่เขาไม่สบายเขาลาฉันไปบ้านตั้งแต่บ่ายวานนี้”

“ใครอีก?” นิกร์คำรามลั่นจนแทบคอหอยต้องไอแค้น ๆ.

“นายเปล่งอีกคนหนึ่งจั่ง อ้อ - มาพอดี ครบแล้วจั่ง ทุกคนใช้ชายหญิงรวมทั้งหมดสืบสืบกันด้วยกัน”

กิมหงวนพยักหน้าหงึก ๆ เดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องแล้วตะโกนขึ้นดัง ๆ

“คนใช้ แท้ว”

พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน ‘การุนวงส์’ หัวเราะคิกคักไปตามกัน ท่านนักสืบกิมหงวนทำหน้าที่ชอบกล เขาเอ็ดตะโรลั่น

“ไม่ได้ยินรี นักสืบบอกให้มาเข้าแถว?”

นายวิจิตรเห็นคนของท่านนิ่งเฉยก็ลุกขึ้นดูคนใช้

“ทำไมไม่ลุกขึ้นเข้าแถว กิมหงวนเขาต้องการไต่สวนปากคำพวกเจ้า คอยดูนะ, ถ้าหากว่าคนไหนทรยศต่อฉัน ฉันรู้ตัวละก้อฉันจะต้องเอาเข้าตารางให้ได้ ฉันไม่ได้เลี้ยงพวกเจ้าหย่างซี้ข้าหรือคนใช้เลย ฉันให้ความเป็นใหญ่แก่พวกเจ้าคล้ายกับลูกกับหลานหย่างนี้แล้วยังกล้าต่อทรยศต่อฉันอีก”

นายประสิทธิพูดเสริมขึ้น ขณะที่พวกคนใช้ชายหญิงลุกขึ้นมายืนเข้าแถวกลางห้อง.

“ถ้าใครเป็นคนร้าย ก็ขอให้ออกมาหาฉันเดี๋ยวนี้ สารภาพเสียตามตรง เอาเงินและเครื่องเพชรมาคืนให้ท่านเสีย แล้วฉันจะช่วยพูดอ้อนวอนขอโทษให้หย่าทำเป็นผู้ร้ายใจแข่งหน่อยเลย”

คุณหญิงวาดพูดขึ้นบ้าง

“หย่านี้กว่าเราจะจับตัวไม่ได้ เรารู้แล้วว่าใครเป็นคนร้ายรายนี้”

พายในห้องเงียบกริบ พวกคนใช้ชายหญิงทุก ๆ คนยืนก้มหน้านิ่ง กิมหงวนยกมือเกาสีสะแกร็ก ๆ บ่นพึมพำขึ้นเบา ๆ

“ว่า - มีพิรุณทุก ๆ คนแะสะ กลายเป็นผีกะสือไปหมดแล้ว ไม่มีใครกล้ามองดูหน้าเขาเลย”

นิกร์กัณกิมหงวนออกห่าง แล้วขู่ตะคอกพวกคนใช้

“ฉันรู้ตัวแล้ว ถ้าผู้ใดเงยหน้ามองดูฉันคนนั้นจะต้องเป็นคนร้าย”

คนใช้ของบ้าน ‘การุนวงส์’ ทุกคนต่างเงยหน้ามองดูนิกร์เป็นตาเดียว กะดิ่งทองทำคายน

“ฮึ้ย - - -” เขาร้องเสียงยาว “แล้วใครจะไปสืบรู้เรื่อง หย่ามองหน้าฉันขึ้นมา มองกันเสียทุก ๆ คนหย่างนี้ประเดี๋ยวจันก็จะให้ตำหวาดเอาตัวไปหมดหรอก”

กิมหงวนจึยปากดูนิกร์

“ไม่ต้อง ๆ ฉันไต่สวนดีกว่า ต้องใช้วิชาสะกดดวงจิตเข้าช่วย” พูดจบเขาก็กล่าวกับคนใช้ทั้งหมด “เฮ้า - เงยหน้ามองดูฉันทุกคน”

คนในบ้าน ‘การุนวงส์’ ต่างปฏิบัติตามคำสั่ง กิมหงวนยกมือขี้ผมให้ยุ่งเหยิง ทำปากคอเบี้ยวบุญจนกระทั่งตัวเองก็นึกรำคาญ แต่ก็ต้องทนทำเพื่อให้สมกับที่เขาเป็นนักสืบ อาเสียเดินมาที่หัวแถว ยกมือขึ้นทำเป็นวงข้างหน้าคนใช้เรียงไปที่ละคนจนถึงท้ายแถว.

นวลละอองนั่งมองดูด้วยความสนใจ มองไม่เห็นเลยว่า การสืบสวนวิธีนี้จะเกิดผลอะไร อดรนทนไม่ได้ก็กล่าวถามสามีของหล่อน

“ทำอะไรจะพี่?”

กิมหงวนหันมายิ้มกับหล่อน

“สกดดวงจิตจ๊ะ”

นวลละอองหัวเราะลั่น

“แล้วรู้ตัวคนร้ายหรือจ๊ะ?”

อาเสี้ยลั่นสัส

“ไม่รู้หรอก ทำมันเล่นเรื่อยเปื่อยไปยั้งนั่นเอง เพื่อใครเป็นคนร้ายนี่รำคาญใจหนัก ๆ เข้าก็อาตจะรับสารภาพ ซึ่งดีกว่าที่จะมายืนดูฉันทำท่าทำทางหมั่นไส้หย่างนี้”

นิกรเดินเข้ามายืนข้างหน้ากิมหงวน จ้องมองดูคนใช้ทีละคน สักครู่เขาก็พุดขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“เมื่อคืนนี้ใครขึ้นไปข้างบนบ้าง?”

มีเสียงพุดกันแข็งแะ ทุกคน ๆ ขึ้นไปข้างบนทั้งนั้น นายวิจิตรใช้ให้ไปเอาอะไรต่ออะไร บางคนก็ขึ้นไปทำความสะอาด ไม่มีใครเลยที่ปติเสธว่าไม่ได้ขึ้นไป แม้กระทั่งนายขึ้นคนขับรถก็ถูกนายวิจิตรเรียกขึ้นไปใช้ให้จัดโต๊ะเขียนหนังสือให้ท่าน และนายเปล่งคนทำสวนก็ถูกเรียกขึ้นไปนวด.

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ เดินกลับมาหนึ่งที่เก้าอี้νωมข้างพล คุณหญิงวาดกล่าวถามหลานชายของท่านเบา ๆ

“ยังง - พ่อกร มีหวังที่จะได้ตัวคนร้ายหรือยัง?”

กะดิ่งทองยิ้มแหย่ง ๆ

“ให้สืบไปจนตายก็ไม่ได้ตัวจ๊ะ เงินกับเครื่องเพชรเป็นอันว่าสูญแน่ ทุก ๆ คนไม่มีใครสแดงกิริยาพิรุณเลย ดูซีจ๊ะ ยิ้มย่องฝ่องใสกันทั้งนั้น จะหาที่หน้าซัดสักคนเดียวก็ไม่มี”

กิมหงวนหันมาทำตาเขียวกับนิกร

“ยังงกันนิกร เทอท์อถอยเสียแล้วหรือนี่ แล้วกันซี”

นิกรพยักหน้า

“ฮือ - ฉันทมดปัญญาแล้ว โจรก็มรายนี้มันลึกลับซับซ้อนยุ่งเหยิงเหมือนกับด้ายกลุ่มไหย่ ๆ”

กิมหงวนยิ้มหย่างปากภูมิ

“ก็คนหย่างเทอนี้่น่าจะทำอะไรสำหเร็ด ดีแต่คุณไม้ไม่เข้าเรื่อง นักสืบที่ดีจะต้องไม่ท้อถอย และนักสืบที่เก่งขนาดฉันทถึงแม้คนร้ายจะไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ให้ฉันทเลย ก็ต้องเอาตัวให้ได้ ฮะ - ฮ้า พุดแล้วจะว่าคุณเพื่อน ของที่บ้านพายุร็ดของฉันทหายบ่อย ๆ และทุกคร้งฉันทเป็นต้องสืบได้”

นิกรถามเบา ๆ

“ได้ตัวคนร้ายนะหรือ?”

อาเสี่ยสั้นสี่ตะ

“เปล่า - ได้ตัวจํานำ”

คณะพักสามเกลอต่างพากันหัวเราะ นายวิจิตรว่า

“หย่ามัวพูดเล่นเลยหลานชาย ลองเอาตัวคนร้ายรายนี้มาให้ลุงที่เถอะพ่อคุณ ให้ลุงเห็นความสา
มาถของเจ้าสักครึ่งเถอะน่า”

“โอย - ไว้ใจเถอะจ๊ะ”

นายวิจิตรยิ้มเล็กน้อย

“เจ้าถ้าจะมันใจละชี้ว่าคนร้ายรายนี้คงไม่พันมือเจ้าไปไปได้”

กิมหงวนผีนยิ้ม

“จ๊ะ - แน่นอนเหลือเกิน ถ้าฉันสืบไม่สำหรัต ฉันก็จะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเขามาทำการสืบสวนต่อ
ไป ซึ่งนั่นย่อมหมายความว่า ตำรวจคงจะจับคนร้ายได้หย่างไม่มีปัญหา”

นายวิจิตรกลืนน้ำลายเอือก

“ยังงั้นก็อย่าพยายามสืบสวนเลยพ่อคุณ ลุงคิดว่าหน้าหย่างเจ้ามันก็ดีแต่คุณไว้อีกนั่นแหละ”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ

“จ๊ะ - เห็นจะเปนหย่างนั้น” แล้วเขาก็เดินมานั่งบนเก้าอี้หวมตัวหนึ่ง หันมาพูดกับนิกร “ฉันกับเทอก็
มีความสามาถพอ ๆ กัน เทอสืบไม่ได้แล้วฉันจะสืบได้หย่างไรกัน จึงใหม่ละ?”

นิกรพยักหน้า

“ถึงว่านะซี”

นายวิจิตรทำตาเขี่ยวกับชายหนุ่มทั้งสอง

“ว่ายังงั้นก็พอมหาจําเงิน จะจัดการยังงั้นอีกก็ว่ามา”

นิกรหัวเราะ กล่าวกับคนใช้ทุก ๆ คน

“เลิกแถว กลับไปทำงานตามหน้าที่ของตนได้ ใครชะโมยเงินและเครื่องเพชรของคุณพ่อไปขอให้ค
อหอยพอก”

คนใช้ชายหญิงทุก ๆ คนสตั้งเด็กน้อย ต่างรีบยกมือจับคอหอยของตนแล้วยิ้มแห่ง ๆ ไปตามกัน แยก
ย้ายกันออกจากแถวจะเดินออกไปจากห้อง ทันใดนายพัชรภรณ์ได้ผลุดลุกขึ้นยืนร้องขึ้นดัง ๆ

“เดี๋ยวก่อน หย่าฟิ่งไป”

ทุก ๆ คนหยุดชงัก พลพูดต่อไปหย่างเปนงานเปนการ

“นั่งลง”

กิมหงวนหัวเราะก้าก

“จะลองสืบดูบ้างหรือจ๊ะ นายพล?”

พลอมยิ้ม

“จ๊ะ, ฉันเชื่อว่าฉันสามารถจับคนร้ายรายนี้ได้แน่ ๆ”

นิกรพูดขึ้นอย่างยิ้มเยาะ

“เราสองคนคงจะถูกเจ้าพลหักหน้าคราวนี้แหละสิ กิมหงวน?”

“นั่นนะซี บางทีเขาอาจจะมีอะไรดีก็ได้ ดูเขาก็แล้วกัน”

พลไม่สนใจกับเพื่อนทั้งสอง นายพัชราภรณ์หันมาพูดกับนายวิจิตร ๆ ด้วยความเคารพ

“คุณลุงจะให้รางวัลอะไรฉันล่ะจ๊ะ ถ้าฉันจับคนร้ายรายนี้ได้?”

นายวิจิตร ๆ หัวเราะ

“ลุงจะให้เจ้าฟันบาท ส่วนเครื่องเพชรลุงจะได้ให้แม่ของเจ้าไว้เป็นสิทธิต่อไป”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น ยกมือไหว้พี่ชายของท่าน

“คุณพี่ใจดีเหลือเกิน ขอบพระคุณจ๊ะ ฉันพยายามขอเครื่องเพชรของคุณพี่มาสืบทราบได้แล้ว ตั้งแต่แม่เจ้ากรตาย”

นายวิจิตร ๆ หัวเราะ

“เอาไปเถอะ แม่วาด, ฉันรู้สึกละอายใจแทนเธอที่พากเพียรขอเสียจิง ๆ จัง ๆ เอาเถอะ, ส้อยเพชรสองสายฉันให้ ส่วนแหวนเพชรที่มีหูส่วงด้วยกันฉันจะให้ยายนั่น, แม่นวล, แม่ประไพ และแม่ประภาไว้เป็นที่ระลึกคนละวง”

ประไพ, นันทา, นวลละออ ต่างแสดงความยินดีจนออกนอกหน้า ทั้งสามนางต่างลงจากเก้าอี้คลานเข้ามากราบแทบเท้านายวิจิตร ๆ ด้วยความเคารพยิ่ง.

นายปัจฉิม ก้าวกับนายวิจิตร

“คุณหย่าพึ่งแบ่งให้คนโน้นคนนี้เลย ให้มันได้ของกลางเสียก่อนเถอะ ฉันกลัวว่ามันจะสูญนานา”

พลพูดขึ้นทันที

“ไม่สูญหรอกจ๊ะ คุณอา”

“ไม่สูญ, เจ้ารู้ได้หย่างไรว่าไม่สูญ ปานนี้มันอาจจะขายหรือจำหน่ายไปแล้วก็ได้”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบเครื่องเพชรทั้งหมดออกมา ซึ่งมีส้อยเพชร ๒ สาย แหวนเพชรลูกหย่างดี ๔ วง.

“ฉันได้ของกลางในท้องพระจ๊ะ คุณอา, มันซ่อนไว้ใต้ถานองค์พระ”

คณะพักสามเกลอลืมตาโพล่ง พวกคนใช้ชายหญิงพากันมองดูพลด้วยความตื่นตื่น และพูดซุบซิบกัน พลชำเลืองมองดูคนใช้ชายหญิงทุก ๆ คน เพื่อสังเกตกิริยาอาการของคนเหล่านี้ว่าจะมีใครสแดงกิริยาพิรุณบ้าง

ใบหน้าของนายวิจิตร ๆ ชุ่มชื้นขึ้นทันที

“หลานชาย” ท่านร้องขึ้นดัง ๆ “ทำไมเจ้าจึงค้นพบ?”

พลยิ้มเล็กน้อย เขาเล่าให้นายวิจิตรฟังโดยละเอียด ในที่สุดพลกล่าวว่า

“หลักถาดต่าง ๆ ในการโจรกรรมนี้ ฉันได้ไว้แล้วละจ๊ะ คุณลุง, พอที่จะเอาตัวคนร้ายเข้าตะรางได้โปรดสงบใจอีกสักครู่เถอะจ๊ะ ประเดี๋ยวฉันจะเรียกให้คุณลุงซาบว่าใครเป็นคนร้าย”

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“มา - พล ส่งส้อยเพ็ชรมาให้แม่ คุณลุงของเจ้าท่านให้แม่แล้ว”

นันทาพูดขึ้นบ้าง

“เอาแหวนมาแบ่งให้พวกเราเถอะจ๊ะ พล”

พลเก็บเครื่องเพชรลงในกะเป่าทางเกงตามเดิม แล้วพูดกับคุณหญิงวาดและแม่งามทั้งสาม

“ของกลางเหล่านี้จะต้องประกอบการพิจารณาของศาลที่จะพิพากษาเอาคนร้ายเข้าตะราง ยังเอาไปไม่ได้หรอกจ๊ะ”

คณะพิชิตสามเกลอพูดกันจ้อกแจ้ก ต่างชมเชยความสามารถของนายพัชรภรณ์ กิมหงวนกับนิกรมองคูหน้ากันแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ว่า -“ อาเสียคราง “เราสองคนถูกเจ้าพลหักหน้าเสียแล้วละแฮะ”

พลหัวเราะก๊าก

“ฉันไม่ใช่หนักสืบที่สามาถเหมือนหย่างเทอสองคนหรอกจ๊ะ ที่สืบสวนจนได้หลักถาดหย่างนี้ก็เพราะเป่นการบังเอินแท้ ๆ”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“น่า - ไม่ต้องพูดเยาะเย้ยหรอกน่า”

พลยิ้มสดชื่น

“ฉันบอกเทอแล้วนี่น่าว่า เทอสองคนนะหย่าเป่นนักสืบเลย เป่นช่างต่อเรือดีกว่า”

คณะพิชิตสามเกลอหัวเราะลั่น กิมหงวนกับนิกรยิ้มแห้ง ๆ ในที่สุดโมโหขึ้นมาก็พลอยหัวเราะผสมโรงกับเขาด้วย.

นายวิจิตรยกมือจับแขนพลหลานชายที่รักของท่าน

“ขอให้เจ้าพยายามเอาตัวคนร้ายให้ได้ เจ้าคิดว่าจะได้เงินคั้นไหมพล?”

ชายหนุ่มนิ่งตรึงตรอง

“อาดจะได้คั้นก็ได้จ๊ะ คุณลุง”

“ดีแล้ว ทำงานของเจ้าต่อไปเถอะหลานชาย ลุงจะให้รางวัลเจ้าพันบาทแน่ ๆ”

พลถูมือไปมา มองดูคนใช้ชายหญิงของบ้าน ‘การรณรงค์’ นายประสิทธิ์นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ท่านพูดกับนายปัจจนึกเบา ๆ

“ลูกชายฉันนี่ไม่เลวนา คุณปัจจนึก มันทำอะไรสำเหริตเสมอ นิสัยของพ่อมันนั่นแหละ”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“หย่าเข้าเลย ฉันเลี้ยงของฉันมา เจ้าพลถอดนิสัยจากแม่ต่างหาก ไม่ได้เอานิสัยมาจากพ่อแม่แต่
นิดเดียว”

“เธออะ ฉันเป็นพ่อมันนะ คุณหญิง ธัมดา ลูกไม่ยอมหล่นไม่ไกลต้น นิสัยละเอียดถี่ถ้วน สุขุม คัมภีร์
ภาพหย่างนี้นะมันนิสัยฉันไม่ใช่นิสัยคุณหญิง”

นายวิจิตรพูดขึ้นหย่างเคือง ๆ

“โท - หย่าเถียงกันเลยนำ ฉันจะตัดสินให้ ทั้งพ่อและทั้งแม่ดีด้วยกันทั้งคู่ คุณปัจจุบันก็ดี ประไพ, นัน
ทานวลละออดีเหมือนกัน ฉันเองก็ดี เจ้าพลเจ้ากรลั่นแต่เป็นคนดีทั้งนั้น ส่วนเจ้าหงวนเลว - เลวคนเดียว”

กิมหงวนสดุ้งทั้งตัว

“เอ๊ะ - ทำไมยังงั้นล่ะจ๊ะ คุณลุง?”

นายวิจิตรอมยิ้ม

“ไม่รู้ นายมีนิสัยออกจะหมิ่นกว่าเพื่อน”

“โถ, เดียวนี้ฉันเป็นคนดีแล้วนี่จ๊ะ ถ้ามองคุณาปัจจุบันก็ดูก็ได้ ฉันไม่ได้ล้อเลียนท่านหรือล่วงเกินท่าน
เหมือนแต่ก่อนเลย”

นายปัจจุบันก็รับรับรอง

“จริง - คุณวิจิตร เจ้าหงวนเดี๋ยวนี้กับเมื่อก่อนผิดกันเป็นคนละคน ไม่ซาบว่าเป็นเพราะอะไร รู้จักมี
สัมมาคารวะเรียบร้อยขึ้นมาก เหล้ายากก็ไม่กิน ทำให้ฉันรักขึ้นอีกเป็นกอง”

กิมหงวนยิ้มเยิงอาย

“ฉันเป็นเด็กดีแล้วล่ะจ๊ะ คุณลุง”

ประมุขของบ้าน ‘การุณวงศ์’ หัวเราะก๊าก

“ยังงั้นก็ใช้ได้ ลุงขอถอนคำพูดที่ว่าเจ้าเลว” พูดจบท่านก็หันมาทางนายพัชราภรณ์ “ว่ายังไงพล เจ้า
จะจัดการยังไงก็เอาซีหลาน หย่าให้เสียเวลา เขาจะได้ไปทำงานกัน”

พลหัวเราะเบา ๆ กวาดสายตามองดูคนใช้ชายหญิง ขณะนั้นสาวใช้ที่ชื่อแจ้วได้เดินเข้ามาในห้อง มือ
ถือเข้าของพะรุงพะรังหลายหย่าง แยมแลเห็นเข้าก็ร้องบอกให้วางของไว้และให้มานั่งรวมกลุ่มกับพวก
หล่อน.

พลเริ่มงานสืบสวนทันที นายพัชราภรณ์ตรวจหาบาดแผลที่แขนและขาคนใช้ชายหญิงทีละคน แต่
เขาไม่ได้พูดอะไรเป็นแต่บอกว่าขอดูแขนและขาเท่านั้น ในที่สุดพลก็ได้ซาบความจริงว่า นายชั้นคนขับรถ
ยนต์เก่าแก่ของบ้าน ‘การุณวงศ์’ มีแผลเล็ก ๆ ใหญ่ได้สอกข้างขวา และมีเสสผ้าตัดเป็นวงกลมเล็ก ๆ ทาขึ้นฝั่งสี
ดำปิด.

ความสนใจของพลอยู่ที่คนขับรถคนนี้ พลพยายามลอบสังเกตกิริยาอาการของชั้น แต่เขาก็นั่งนิ่งเฉย
ไม่แสดงกิริยาอะไรให้เป็นพิรุณเลย นาน ๆ เขาก็ชำเลืองมองดูสาวใช้รูปว่าวคนหนึ่งชื่อพิมพ์.

พลมันใจว่าขึ้นคนนี้แหละจะต้องเป็นคนร้ายหย่างไม่ต้องสงสัย และสาวใช้ที่ชื่อพิมพ์จะต้องรู้เห็น
เป็นใจด้วย นายพัชรภรณ์ตรวจดูบาดแผลทั่วทุก ๆ คนแล้ว เขายิ้มออกมาได้ หันมาพูดกับนายวิจิตร

“ฉันรู้ตัวคนร้ายรายนี้แล้วละจ๊ะ คุณลุง” พูดจบก็หันมาทางกิมหงวน “หงวน - เจ้าไปในห้องสมุดโทร
สัพท์ไปที่โรงพักทีเถอะ บอกกับนายร้อยเวรว่าขอให้เขาส่งตำรวจมาที่นี่หนึ่งคนเพื่อจับคนร้ายรายนี้”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ไม่เห็นน้ำหย่างฟังตัดกะบอกเลยน่า มันต้องจับให้มันคั่นให้ตายเสียก่อน จับไปโดยไม่มีหลักฐาน
ศาลก็ปล่อยเท่านั้นเอง”

พลหัวเราะ

“หลักฐานนะฉันมีพร้อม” พูดพลางชำเลืองตามองดูพิมพ์กับขึ้น พิมพ์มีใบหน้าซีดเผือดเปลี่ยนแปลง
แปลงลงเล็กน้อย ส่วนขึ้นนั่งพับเพียบสงบเสงี่ยมเป็นปกติ.

นิกรพูดสอดขึ้น

“เมื่อมีหลักฐานก็ขึ้นมาชี้ว่าใครเป็นคนร้าย ฉันจะได้จัดการร่างฟองเอาเข้าตะรางเสียให้เส็ดสิ้นไป”

นายพัชรภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

“นั่นมันเป็นเรื่องของอัยการและตำรวจ ไม่ใช่เรื่องของเทอ”

“ใครบอกว่าเรื่องของฉันล่ะ?” นิกรดูลั่น.

“แล้วเทอพูดออกมาทำไมว่าเทอจะร่างฟอง?”

ก่อนที่นิกรจะตอบพลกับกิมหงวนก็พูดขึ้น

“พูดเล่นโก้ ๆ”

นายการุณวงสียิ้มแห้ง ๆ หันมาค้อนกิมหงวน

“รู้ก่อนเกิดเสมอ”

อาเสี้ยยกิ้วแผล็บ

“ก็ไม่จริงเอะ?”

“จริงนะซี” นิกรพูดหน้าตาเฉย.

พลเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องแล้วเริ่มงานของเขาต่อไป เขากล่าวถามคนใช้ชายหญิงทุก ๆ คน

“ใครสูบบุหรี่เป็นบ้างยกมือขึ้น”

คนใช้ผู้หญิงนั่งนิ่งเฉย ส่วนคนใช้ผู้ชายสามคนได้ยกมือขึ้นคือนายชั้น คนขับรถ นายแจ้และคน
ยามอีกหนึ่งคนคือนายฉัตร.

พลกล่าวถามนายฉัตรเป็นคนแรก

“เทอสูบบุหรี่อะไร?”

ชายกลางคนยิ้มแห้ง ๆ

“ได้ทั้งนั้นแหละคุณ ตัน ๆ เดือนสูบยาแกแรวิต กลางเดือนยาคุณ พอปลายเดือนไปจากหรือไปตอง
แห่ง”

พลยิ้มเล็กน้อย หันมาทางนายแจ้ง

“เทอละ สูบบุหรืออะไรเป็นประจำ?”

“แต่ก่อนสูบสิงห์โตแดงจ๊ะ เดียวนี้สิงห์โตแดงหายากเลยสูบตราค้อง”

พลพยักหน้าหงิก ๆ หันมาทางซิ่น

“เทอละซิ่น เคยสูบบุหรืออะไรเป็นประจำ?”

“ง่า - วัวแดงจ๊ะ”

พลเคঁนหัวเราะ

“ทำไมจะต้องโกหกฉันด้วย ฉันรู้ว่าเทอสูบบุหรือตราแมวไม่ใช่วัวแดง”

ใบหน้าของซิ่นซีดเผือด แต่เขาฝืนยิ้มสีแดงสีหน้าให้เป็นปกติ

“ฉันสูบวัวแดงจิง ๆ จ๊ะ”

พลช้อนยิ้มไว้ในหน้า สายตาของเขาจ้องมองดูของบุหรือตราแมวซึ่งหุ้ในกะเป๋าสื่อซีตของซิ่น

“หยิบบุหรือในกะเป๋าสื่อออกมาดูสิ”

ซิ่นสตุ้งเล็กน้อย คราวนี้สีแดงกิริยาพิรุณเต็มตัว จำใจต้องล้วงกะเป๋าสื่อของบุหรือตราแมวออกมา
ส่งให้พล.

นายพัชราภรณ์ยิ้มแป้น

“นี่ยังงั้ละ เทานี้แหละต้องโกหกฉันด้วย”

ซิ่นแก้ตัวไปตามเรื่อง

“ฉันสูบวัวแดงจิง ๆ จ๊ะคุณ แต่วันนี้วัวแดงหมดมีแต่ตราแมวเลยต้องซื้อมาสูดไปก่อน”

พลว่า “เทอยิ่งโกหกหนักขึ้นไปอีก หย่าลื้มว่าฉันเป็นนักเลงสูบบุหรือคนหนึ่ง ฉันสูบตราแมวเหมือน
เทอนั้นแหละ เพราะว่าราคามันถูกและเป็นบุหรือของคนไทย เวลานี้ น้ำท่วมโรงงานมวนบุหรือ ตราแมวกำลัง
ขาดตลาด ส่วนวัวแดงที่ไหน ๆ ก็มี จิงใหม่ละ, ฉันรู้ว่าเทอสูบบุหรือตราแมว และเทอจะต้องซื้อสำรองไว้
หลายซอง หย่าโกหก, เทอจะฉลาดกว่าฉันไม่ได้เป็นอันขาด”

ซิ่นเหงื่อแตก ก้มหน้าก้มตาไม่พูดว่าอะไร ก็มหวนร้องซิ่นดัง ๆ

“นั่นแน่ - เจ้าซิ่นนี่เองเป็นคนร้าย พวกเราดูซีเห็นใหม่ละ, หน้าซีตยังกะคนเพิ่งร้อยใช้ หุ้ละนายติด
ตะรางแน่ละ”

ซิ่นพยายามฝืนยิ้มหย่างยากเย็น เงยหน้ามองดูกิมหวน

“ถ้าคุณคิดว่าฉันเนรคุณท่าน ก็นับว่าคุณเข้าใจผิดหย่างยิ่ง ท่านเลี้ยงฉันมาแต่เล็กแต่น้อย ฉันไม่กล้า
พอที่จะชะโมยเงินและเครื่องเพชรของท่านไปหรอกจ๊ะ”

พลจึ๊ปาก

“เอาเถอะ หย่าพูดอะไรเลย” แล้วนายพัชราภรณ์ก็ล้วงกะเป๋ายีบักันบุหรี่ยี่สิบห้าบาทหลายกั๊นออกมา
แบให้ขึ้นดู “นี่กันบุหรี่ยี่สิบห้าบาทไหม?”

เมล็ดเห็ญผลุดขึ้นท่วไปหน้าคนขับรถ

“ง่า - ไม่ - ไม่ใช่หรอกจ๊ะ”

พลหัวเราะ

“ประเดี๋ยพอ - - -” แล้วพลก็ยกมือชี้หน้าขึ้น “แก - แกะย่ำที่ลุด หมามันยังรู้จักกตัญญต้อเจ้าของ
นี่แกเป็นคนแท้ ๆ คุณลุดท่านซุบเลี้ยงแกมาตั้งแต่แกยังเปนเด็ก แกเติบโตถึงเพียงนี้ก็เพราะน้ำแกน้ำปลา
ของท่านรดหัวแกมา แกควนจะนึกถึงบุญคุณของท่านบ้างสิ ฉันไม่คิดเลยว่าคุณหย่างเจ้าจะกล้าทรยศต้อ
คุณลุด หย่า - หย่าปติเสธ ฉันมีหลักถานอีกหลายหย่างที่จะเอาแกเข้าตราง”

ทุก ๆ คนมองคุณขับรถเก่าแก่ของบ้าน ‘การุนวงส์’ เปนตาเดี๋ย

“เจ้าขึ้น” นายวิจิตรร้องลุด “เจ้าชะโมยเงินและเครื่องเพ็ชรของข้า”

ขึ้นยกมือไหว

“ได้โปรดเถอะจ๊ะ ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

กิมหงวนวิ่งเข้ามาหาขึ้น ยกมือดีดหูแปะแล้วพูดเสีงยานคาง

“ชาติผู้ร้ายใจแขง” พูดจบก็เดินกลับไปนั่งตามเดิม.

ขึ้นทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ เขามองดูพลหย่างเกรงกลัว.

“คุณจะค่าแกงฉันหย่างไรก็ตามเถิด แต่ฉันไม่ได้ชะโมย โปรดให้ความยุติธรรมแก่ฉัน”

พลหัวเราะ

“อ้อ - แน่นอนละ ฉันจะต้องให้ความยุติธรรมแก่เจ้าเสมอ ขึ้น - กุนแจรทฟอร์ดเก็งของคุณลุดหยู่ที่เจ้า
ไม่ใช่หรือ?”

“จ๊ะ, หยู่ที่ฉัน” เขาพูดตะกุกตะกัก.

“ดีแล้ว ไปเอามาให้ฉัน”

คนขับรถมีกิริยากะสับกะส่าย

“ง่า - ฉัน - ฉันเอาไปวางไว้ที่ไหนจ่าที่ไม่ได้จ๊ะ ฉันกำลังหามันหยู่ พอดีแยมไปตามบอกว่าท่านให้หา
ก็เลยรีบมานตีก”

นายพัชราภรณ์ซอญยิ้มไว้ในหน้า

“เจ้าหาจนตายก็ไม่พบ” พูดจบเขาก็ลุดลูกกุนแจรทฟอร์ดเก็งออกมาจากกะเป๋าสื่อเซ็ตไปโด “นี่ยัง
ไฉละ ไช้ไหมขึ้น?”

ขึ้นมีท่าที่เหมือนกับจะเป็นลม

“จ๊ะ”

พลพูดต้อไป

“ลูกคุณแจดอกนี้ตกอยู่ข้างตู้เสื้อผ้าของคุณลุง นั่นย่อมแสดงว่าแกร็บร้อนจนกินไปถึงแผลเธอทำตกไว้ และกันบูหรี่นี้ฉันเก็บได้ในห้องพระ แก่ต้องหลบซ่อนอยู่ในห้องนั้นเป็นเวลาหลายชั่วโมงจนกระทั่งแกลคนว่าคุณลุงหลับสนิทก็เปิดห้องพระลอบเข้าไปปล้ำวงคุณแจเซฟได้หมอนท่านไขตู้ชะโหมยเงินและเครื่องเพชร”

ขึ้นรีบแก้ตัวทันที

“หลักถานเท่านี้หรือจะที่คุณปรักปรำฉันว่าเป็นคนร้าย บุหรี่ใคร ๆ ก็อาดจะซื้อสูบได้ ส่วนลูกคุณแจที่ฉันได้ใส่ไว้ที่รถ คนที่ชะโหมยเงินและเครื่องเพชรของท่านอาดจะชะโหมยเอาคุณแจนี้ไปทิ้งไว้ในห้องท่านเพื่อจะได้กลบเกลื่อนร่องรอยของมันและให้เข้าใจว่าฉันเป็นคนร้ายรายนี้”

พลหัวเราะเบา ๆ เกือบจะรังทีโสไม่ได้ เขาจ้องมองดูขึ้นด้วยแววตาดมึงทึง กิมหงวนแลเห็นพลยืนนิ่งก็พูดขึ้นทันที

“ส่งไปลิสเลยเสียเวลา หย่างนี้มันต้องบีบขมับหรือตอกเล็บ ม่ายก็ไมยอมรับสารภาพ”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“ต้องแลเนื้อเอาเกลือกทาแล้วหย่างกินจึงจะหายแค้น”

พลหันมาทำตาเดียวกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“นึ่งนึ่ง ๆ เถอะน่า”

สองเกลอสดุ้งโหยง ทำปากแบะมองดูหน้ากันคล้ายกับจะบอกกันว่าถ้าขึ้นพูดมากไปอาดจะเจ็บตัวเพราะฐูนิสัยของพลดี ถ้าหากว่าพลทำหน้าที่หย่างนี้ละก็ก่อเป็นเอาจริงแน่.

นายพัชราภรณ์พูดตัวนั่งบนพื้นข้างหน้าคนขับรถ

“เจ้าเป็นคนร้ายที่ใจเย็นและเฉลียวฉลาดพอตัวทีเดียว คำพูดของเจ้าเต็มไปด้วยเหตุผล แต่เจ้ายังไม่ฉลาดไปกว่าฉันหยุ่นเอง ขึ้น - ฉันจะให้เจ้าดูหลักถานอีกสองหย่าง” พูดจบพลก็ล้วงกะเป๋ายิบผ้าวางกลมสำหรับปิดแผลมีขี้ผึ้งสีดำทาออกมาวางบนกะดานแล้วเขาก็พูดเสียงหนัก ๆ “นี่อะไรขึ้น สำหรับปิดแผลที่ได้สอกแกไขใหม่ ยกข้อสอกขึ้นซี ผ้าขึ้นนั้นกับผ้าขึ้นนี้เป็นเสสผ้าที่ตัดออกมาจากผืนเดียวกันไขใหม่ ฉันเก็บได้ที่หน้าเตียงคุณลุง และนี่อีกหย่างหนึ่ง ที่หยอดน้ำมันเครื่องยนต์ของรถฟอร์ดเก้งคันนั้น ฉันเก็บได้ในห้องพระ แก่ได้ใช้มันหยอดบานพับประตูเพื่อให้เกิดความลื่นเวลาเปิดจะได้ไม่ดังแอ็ด ไขใหม่ละ นอกจากพยานวัตถุซึ่งสแดงว่าแกเป็นคนร้ายรายนี้แล้ว ฉันยังจะบอกแกได้อีกว่า ผู้ที่สมคบกับแกในกาจรกรรมนี้คือนางพิมพ์”

ทุก ๆ คนมองดูพิมพ์เป็นตาเดียว สาวใช้หน้าซีดเผือด ออกสิ้นวันแขวน เต็มไปด้วยความหวาดกลัวอาญา พลลุกขึ้นยืนหันมาพูดกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสี่ท่าน

“ฉันได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าใครเป็นคนร้าย ท่านเชื่อหรือยังจ๊ะ?”

นายวิจิตรพยักหน้า

“แน่นอนหลานชาย เจ้าขึ้นกับนางพิมพ์นี่เอง โท - มันไม่น่าจะทรยศต่อลุงเลย เสียแรงที่รักใคร่ไว้วางใจมัน”

พลหัวเราะเบา ๆ มองดูคนขับรถและสาวใช้เป็นตัวการในเรื่องนี้ เขาเปลี่ยนวิธีการพูด _____ โยน” พลกล่าวกับพิมพ์ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม _____

“ฉันคิดว่าใจจริงของพิมพ์นั้นคง _____ คุณลุงหрок ที่กล้าทำลงไปก็เพราะ _____ ขึ้นชั่วขณะ เรื่องนี้ ถ้าฉันจะมอง _____ กับขึ้นก็จะต้องติดตารางอย่างไร _____ สารมาก ฉันจะให้โอกาสเธอ _____ ดีอีก การเอาคนเข้าตาราง _____ เถอะ ฉันรับรองว่าฉันจะ _____ เป็นอันขาด เรื่องนี้เป็นอันพับไป แต่ว่าเธอต้องนำเงินที่ชะโมยไปมาคืนคุณลุงเดี๋ยวนี้ ฉันเชื่อว่าอย่างไรเสียเธอสองคนก็ยังไม่ได้อาเงินออกไปจากบ้าน”

พิมพ์ร้องไห้โฮ ก้มลงกราบแทบเท้านายพัชรภรณ์

“แล้วแต่จะกรุณาเถอะจ๊ะ ฉันชั่วไปแล้ว” พุดพลางร้องไห้พลาง “ความจำเป็นทำให้ฉันต้องเป็น _____ ”

_____ ลูกขึ้นเดินเข้ามาหาสาวใช้ของท่าน

_____ ซิพิมพ์ ความจำเป็นอะไรกัน?”

_____ ของพี่ขึ้นจ๊ะ เขาขู่ฉันว่าถ้า _____ จะไม่ยอมรับว่าลูกในท้องนี้ _____

_____ ท่านถามโดยเร็ว.

“จ๊ะ - ฉันท้องได้สามเดือนแล้ว”

นั่นทายกมือขวาทาบอก

“โห่ - ยายพิมพ์นะ ถ้าฉันยังหยุดที่นี่เธอก็คงไม่เหลวแหลกถึงเพียงนี้หрок คนดี ๆ แท้ ๆ กลายเป็นคนเหลวไหลไปได้”

นายวิจิตรกล่าวกับสาวใช้ของท่านต่อไป

“เอาเถอะ ฉันไม่เอาโทษเอาโทษเจ้าหрок เงินที่เจ้าสองคนชะโมยเอาไปหยุดที่ไหนไปเอามาคืนเดี๋ยวนี้”

พิมพ์สอঁดง ๆ

“พี่ขึ้นเอาไปจ๊ะ”

พลหันมาทางคนขับรถยนต์

“ไปเอามาคืนคุณลุงท่านเดี๋ยวนี้ ยังหยุดครบถ้วนไม่ใช่หรือ?”

ขึ้นก้มหน้ามองดูพื้น

“ยังหยุดจ๊ะ ฉัน - ง่า - ฉันซ่อนไว้ใต้เบาะรถฟอร์ดแก่งจ๊ะ”

พวกคนใช้ชายหญิงที่บ้าน ‘การุนวงส์’ ต่างพูดกันจ้อกแจ้ก ทุก ๆ คนมองดูพิมพ์กับขึ้นด้วยความเกลียดชัง แยมหัวหน้าคนใช้ถึงกับยกมือชี้จิ้มหน้าขึ้นค่อนข้างแรง

“คนหย่างแกมันเหลวเสียยิ่งกว่าสัตว์ ไม่มีความกตัญญูต่อท่านเสียเลย แกสองคนทำให้พวกเราพลอยมัวหมองไปด้วย เลวอะไรอย่างนี้”

ขึ้นกับพิมพ์ไม่กล้าโต้เถียงว่าอะไร นายวิจิตรกล่าวกับหัวหน้าคนใช้ของท่าน

“หย่าไปว่ามันเลย แยม ช่างมันเถอะ เมื่อมันชั่วก็ให้มันไปตามทางชั่ว ฉันหมดความเวทนาสงสารแล้ว ฉันจะไล่มันไปจากบ้านนี้ทั้งสองคน” หยุดนิ่งไปสักครู่ท่านก็กล่าวต่อไป “แยม - พาจินดาไปกับแจ้วพายเรือไปที่โรงรถ คั้นเอาเงินได้เบาะรถฟอร์ดเก่งมาให้หมด”

นิกรพูดขึ้นทันที

“ให้ฉันไปเอาดีกว่า ประเดี๋ยวแยมจะทำตักน้ำเปี้ยกหมด”

นายวิจิตรสอด้ง แล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ต้อง ๆ ๆ เรื่องเงินแล้วพ่อไม่พยายามให้เจ้าเกี่ยวข้องกับหอรอกลูก ถ้าเจ้าไปเอาสองหมื่นสองพันบาท มันจะเหลือเพียงสองหมื่นเท่านั้น”

นิกรเอียงคออมยิ้ม

“ถ้ามันก็ยังงั้นแหละจ๊ะ คุณพ่อ”

แยมชวนแจ้วกับจินดาลูกขึ้นพากันเดินออกไปทางหน้าตึก นายปัจจนึก ๆ นายประสิทธิและคุณหญิงวาดตลอดจนแม่งามทั้งสามต่างพากันกล่าวขมขมเสียดสีความสามารถของพลไม่ขาดปาก.

กิมหงวนลุกขึ้นเดินสายอาด ๆ รอบห้อง ทำหลังโกงเล็กน้อยปากเปี้ยวนิดหน่อย ยกมือไหว้หลังวนเวียนไปมา.

พลหัวเราะหึ ๆ

“จะเดินไปไหนจ๊ะ พ่อหงวน?”

“หือ - เดินมันเรื่อยเปื่อยเล่นยังงั้นแหละ นั่งอยู่นาน ๆ เมื่อยเต็มทน”

“แล้วทำไมต้องทำหน้าที่งี้ด้วยล่ะ?”

อาเสี้ยหัวเราะ

“อ้อ - คนเราก็ต้องวางท่าให้สง่าผ่าเผยบ้างซีเพื่อน ยังงี้ใครเห็นก็ต้องเกรงขาม เดินจ้อง ๆ หย่างเทอนะมันใช้ไม่ได้หรอก”

พลอดหัวเราะไม่ได้ เขากล่าวกับคนใช้ที่บ้าน ‘การუნวงส์’ โดยท้าวหน้า

“ขอให้พวกเทอหย่าเอาเอียงหย่างนายขึ้นกับพิมพ์เป็นอันขาด จงนึกถึงพระเดชพระคุณของคุณลุงท่านบ้าง ท่านได้ชุบเลี้ยงให้มีความสุขแก่พวกเทอมาแต่น้อยคุ่มใหญ่ การกระทำของคนทั้งสองนี้ย่อมนับว่าทรยศต่อท่านและเนรคุณท่าน ถ้าหากว่าท่านจะส่งตัวพิมพ์และขึ้นให้ดำหรวด พิมพ์กับขึ้นก็จะต้อง _____ รางคนละหลายปี เท่าที่ท่านเพียงแต่ _____ นับว่าเป็นความกรุณาอย่างสูงสุด _____ สักครู่พลก็กล่าวต่อไป “_____ ตามหน้าของตนได้”

มีเสียงพิมพ์พิมพ์ _____ คนต่างเกลียดชัง _____ ขึ้นเดินบ่อย ๆ _____ ขึ้นกับพิมพ์ _____

“เดี๋ยว _____

ทั้ง _____

_____ ว่าเจ้าได้เสียนางพิมพ์เปนมียของเจ้าแล้ว _____ พิมพ์กำลังมีห้องกับเจ้า ถ้าเจ้าเป็นลูกผู้ชาย _____ รู้ดีว่า ถ้าเจ้าไปจาก _____ ยากเย็นในเรื่องที่ใหญ่ที่ _____ ทางการได้จำกัด _____ หย่านี้กว่าฉัน _____ เจ้าสมควน _____

_____ ลงแทบ

_____ เจ้าใครจะเลี้ยงได้ ร้อ่านมือไวใจเร็วเหมือนหย่างฉัน ชะ - ชะ ชะโมยเงินคุณพ่อ ฉันนะเป็นพ่อ กันลูกกัน นายจะมาเอาหย่างฉันได้รี เหม่ - ไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี”

พิมพ์มองดูนิกรด้วยสายตาสแดงการวิงวอน

“ฉันจากนี้ไปฉันก็คงอดตายเปนแน่” หล่อนพูดเสียงสั่น “คุณนิกรจ๊ะ, กรุณาช่วยอ้อนวอนท่านให้ยกโทษให้ฉันสักครั้งเถอะจ๊ะ”

กิมหงวนโบกมือแล้วพูดสอดขึ้นทันที

“หย่า - หย่ามาอ้อนวอน ฉันไม่ต้องการเลี้ยงคนที่ทรยศหย่างเธอ”

นายวิจิตรอดหัวเราะไม่ได้

“หงวน - พ่อหงวนจ๋า คำพูดประโยคนั้นฉันควนจะเป็นคนพูดนะจ๊ะ ไม่ใช่เธอพูด”

อาเสี้ยมแหม่ ๗

“อ้อ - จิงจ๊ะ”

นายวิจิตรอมยิ้ม กล่าวกับคนรถและสาวใช้ของท่าน

“ฉันไม่มีความกรุณาอะไรที่จะให้เจ้าได้แล้ว ไป - เตรียมตัวไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี ฉันให้เวลาเจ้าครึ่ง ชั่วโมง ถ้าเจ้ายังขึ้นรำไรไม่ไปจากบ้านฉัน ฉันจะให้ตำรวจจัดการกับเจ้า ไปซี”

ทั้งสองร้องไห้ ต่างก้มลงกราบนายวิจิตรอีกครั้งหนึ่ง แล้วลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้อง ต่อจากนั้นคนะพักสามเกลอก็ก็นอนกันถึงเรื่องนี้.

อีกสักครู่หนึ่ง แยมหัวหน้าคนใช้ก็เดินนำหน้าพาแจ้วกับจินดาเข้ามาในห้อง แยมถือห่อผ้าห่อหนึ่งในห่อผ้า นั้นคือนธนบัตรต่าง ๆ ๒๒,๐๐๐ บาท ซึ่งขึ้นได้ซ่อนไว้ใต้เบาะรถยนต์ฟอร์ดเก้ง.

นิกรร้องพูดกับแยมทันที

“มานี่ - เอามานี่ ฉันจะนับดูซิว่าจะหุ้ครบจำนวนหรือขาดไปเท่าใด”

นายวิจิตรวาดแหว็ด

“ไม่ต้อง!”

แยมกับสาวใช้ต่างชุดตัวนั่งพับเพียบเรียบริ้อย นายวิจิตรเอื้อมมือรับห่อเงินแก้ออกดูและนับจำนวนเงินทั้งหมด ซึ่งโดยมากเปนนธนบัตรใบละ ๑,๐๐๐ กับใบละ ๑๐๐ นายวิจิตรบอกว่าลูกหนี้ของท่านคนหนึ่ง ได้นำมาชำระให้ ท่านตั้งใจจะนำไปฝากแบงก์ฟุ้งนี้ก็ผเดินถูกชะโมย.

ประมุขของบ้าน ‘การุนวงส์’ ห่อธนบัตรไว้ตามเดิม แล้วพูดกับนายประสิทธิ

“ถ้าไม่ได้ความสามารถของเจ้าพลเงินและเครื่องเพชรก็คงจะสูญญ”

นายประสิทธิ์ยิ้มเล็กน้อย

“คุณจะให้รางวัลมันพันบาทไม่ใช่หรือ?”

นายปัจจนึกหัวเราะก๊าก

“หน่อยแน่, กลัวลูกชายจะไม่ได้รางวัลช่วยเตือน เอ้า - คุณวิจิตรจ่ายให้เจ้าพลเสี้ยเถอะ พันบาทไม่น่าเสียดายเลย”

นายวิจิตรหัวเราะชอบใจ แก่ห่อธนบัตรออกอีกนับธนบัตรไปละ ๑๐๐ ได้ ๑๐ ฉบับ แล้วท่านก็ส่งให้นายพัชราภรณ์

“เอ้า, ลุงให้เจ้าเป็นรางวัล”

พลชุดตัวนั่งกราบท่านด้วยความเคารพสูงสุดแล้วเอื้อมมือรับธนบัตร

“ขอบพระคุณจ้ะ, ฉันจะไม่ลืมความกรุณาของคุณลุงเลย”

ทันได้นั้น ก็มหวงกับนิกรได้ชวนกันลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินเข้ามาชุดตัวนั่งพับเพียบข้าง ๆ พล อาเสี้ยมองดูนายวิจิตรแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ง่า - คุณลุงคุณจะกรุณาให้รางวัลเราเช่นเดียวกัน เพราะเราได้มีส่วนช่วยเหลือสืบสวนการโจรกรรมรายนี้”

นายวิจิตรขมวดคิ้วขึ้น

“ชะ - ชะ เจ้าสองคนสืบสวนใช้การอะไรไม่ได้เลย คนร้ายรายนี้จับได้เพราะเจ้าพลแท้ ๆ”

นิกรว่า “ก็นั่นนะซีจ๊ะ พลจับได้คุณพ่อให้รางวัลพันบาทสมควนแล้ว ฉันสองคนจับไม่ได้ก็น่าจะได้รับรางวัลน้อยหน่อย สักร้อยบาทก็ยังมีดี”

นายวิจิตรค้อนควับ

“ไม่ให้” ท่านพูดเสียงหนัก ๆ.

กิมหวงนออด

“โท้, ฉันก็เหนื่อยเหมือนกันนี่จ๊ะ คุณลุง, ไม่ได้ร้อยคนละห้าสิบบาทก็ยังมีดี”

นายวิจิตรสั่นสีสะซ่า ๆ

“แหม - จำคานจิงแยะ ผ่าซี เอ้า - เอาไป ฉันให้เจ้าคนละยี่สิบบาท” พูดจบท่านก็ส่งธนบัตรไปละ ๒๐ บาทให้กิมหวงและนิกรคนละฉบับ.

สองเกลอมองดูหน้ากันแล้วยิ้มแป้น

“หวาน ฮี - ฮี” กิมหวงพูดพลางหัวเราะพลาง

พล พัชราภรณ์ ล้วงกระเป๋าหยิบเครื่องเพชรทั้งหมดออกมาส่งให้นายวิจิตร

“คุณอาจะให้เครื่องเพชรนี้แก่คุณแม่ไม่ใช่หรือจ๊ะ?”

นายวิจิตรพยักหน้า ส่งส้อยเพชร ๒ สายให้คุณหญิงวาดน้องสาวร่วมสายโลหิตของท่าน

“เฮ้, หมดเรื่องหมดรวากันที เพียรขอฉันมานานแล้ว มาที่ไรก็อ้อนวอนขอ พี่ให้เทอไว้เป็นที่ระลึก แล้วหย่าเปลอให้เจ้ากรจิกเอาไปจำนำเสียละ”

“เหม” นิกกร้องเสียงยาว “คุณพ่อพูดรวากับฉันนะเป็นคนมือไวใจเร็วยั้งนั่นแหละ”

นายวิจิตรหัวเราะ ท่านลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินมาที่แม่งามทั้งสาม ส่งแหวนเพชรให้นันทา ๑ วง นวล ละออ ๑ วง และประไฟ ๑ วง

“พ่อให้เจ้าเป็นของขวัญ” ท่านพูดกับนันทา ยกมือตบสี่สะหล่อนด้วยความรัก แล้วหันมาทางนวลละ ออกกับประไฟ “เจ้าทั้งสองก็เปรียบเหมือนหลานของลุง ลุงยินดีให้แหวนแก่เจ้าเพื่อเป็นที่ระลึก”

ประไฟยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“คุณลุงให้หนูสองวงเขียวหรือจ๊ะ?”

นายวิจิตรสอด้งเล็กน้อย

“เอาแต่วงเดียวซีแม่คุณ อีกงหนึ่งไปฝากพี่สาวเจ้า”

ประไฟหน้าจ้อยทันที

“อ้อ, ยั้งนั่นหนูเอววงนี้”

นายวิจิตรหัวเราะ

“ตามใจเจ้าเถอะ” พูดจบท่านก็เดินกลับมานั่งสนทนากับท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม.

นันทาเลี้ยงมานั่งข้างพล แล้วกะชิบกะซาบเบา ๆ

“ต้องแบ่งให้นันทาหำร่อยนะ มันจะซื้อนาฬิกาฝังเพชรหนึ่งเรือน”

พลเอียงคอกอยิ้ม

“หย่าเข้าเลย คุณลุงให้พี่”

“ไม่รู้, ถ้าไม่แบ่งมันไม่ยอมจิง ๆ ด้วย”

นิกกรอหยหน้าลอยตาพูดกับพล

“หนูก็ไม่ยอม ต้องแบ่งให้หนูมั้ง”

นายพัชราภรณ์ยกมือผลักหน้าเพื่อนเกลอของเขาค่อนข้างแรง ใครต่อใครพากันหัวเราะชอบใจ.

แย้มหัวหน้าคนใช้ของบ้าน ‘การุนวงส์’ เดินเข้ามาในห้อง หล่อนชุดตัวนั่งพับเพียบรายงานให้นาย

วิจิตรซาบ

“อาหารตั้งโต๊ะเส็ดเรียบร้อยแล้วจ๊ะ”

นิกกรอี่มตาโพลง

“เส็ดแล้ววี เร็ว - หวงวน ฉันทิวข้าวเต็มทนแล้ว” พูดจบก็จุดมือกิมหงวนให้ลุกขึ้นแล้วพากันเดินออกไปจากห้องโถงหย่างรีบร้อน.

นายวิจิตรมองดูลูกชายของท่านด้วยความอดหนาระอาใจ แล้วท่านก็กล่าวกับทุก ๆ คน “ไปคุยกัน ในห้องกินข้าวเถอะ พวกเรา ขึ้นมัว้ออ้อใหญ่เจ้าสองคนนั่นหวดกับข้าวหมดแน่”

คณะแพศสามเกลอต่างลุกขึ้นพากันเดินตามประมุขของบ้าน 'การุณวงศ์' ออกไปจากห้อง.

คืนวันเสาร์.

ตอนดึกสงัด ฝนกำลังตกพริ้ว ๆ เวลาประมาณ ๒.๐๐ น. เสส บ้าน 'พัชรภรณ์' อยู๋ในความสงบ
เงียบ ทุก ๆ คนกำลังนอนหลับอย่างสบาย.

เสียงเอะอะโวยวายของใครคนหนึ่งได้ดังขึ้นลั่นบ้าน พล พัทธภรณ์สะดุ้งตกใจตื่นคว่ำปิ่นปัก
หมอนเลื่อนลุกขึ้นล่า เขาเข้าใจว่าคงมีคนร้ายเข้ามาในบ้าน คนยามหรือคนใช้คนใดคนหนึ่งคงจะร้องเอะอะ
ขึ้น นายพัชรภรณ์รีบผละนวลลงจากเตียง ในเวลาเดียวกันนั้นท่าก็กะวักะวาดลุกขึ้นจากเตียงของหล่อน
ซึ่งหยุดติด ๆ กับเตียงของพลนั่นเอง.

“พล!” หล่อนร้องเรียกเขาเสียงสั้น “อะไรกันจ๊ะ?”

พลหันควับมาทางหล่อนทันที

“ถ้าจะชะโมยขึ้นบ้าน” แล้วพลก็วิ่งมาที่ประตูถอดกลอนเปิดประตูออกโดยเร็ว เขายืนหันรีหัน
ขวางหูหน้าห้อง ทันใดนั้นนายปัจจนึกได้วิ่งกะหืดกะหอบออกมาจากห้องนอนของท่าน พอท่านแลเห็นพล
ท่านก็วิ่งเข้ามาหา

“ช่วยด้วยพล! ช่วยอาด้วย!” ท่านพูดละล้าละลัก.

พลยกมือจับแขนท่านไว้

“ชะโมยหรือจ๊ะ คุณอา?”

“ไม่ - ไม่ใช่ชะโมย ผะ - ผะ - อี้อา - ละ ลูก - ผะ - อี้ออกโอย - - -”

ก่อนที่พลจะพูดว่าอะไร นายแพทย์ดิเรกก็วิ่งตรงเข้ามา คนในบ้านตกใจตื่นทุก ๆ คน ต่างถือไม้
พลองกะบองสั้นวิ่งมาที่ตึกสี่สหาย เสียงคนวิ่งขึ้นบันไดราวกับตึกจะถล่มทลาย

“อะไรกัน คุณพ่อ?” ดิเรกกล่าวถามเร็วปรือ

นายปัจจนึกหายใจถี่เร็ว

“พ่อถูกผีหลอก อี๊ - ขนลุก อี๊ - ดูสิ เห็นไหมล่ะขนลุกชูเลย”

ดิเรกมองดูหน้าพลอย่างแปลกใจ ก็มหงวนสวมเสื้อนอนถือปิ่นปัก ๒ กะบอกวิ่งเข้ามารวมกลุ่มคน
ใช้ชายหึงและใครต่อใครอีกหลายคนติดตามมาเปนหาง.

“อะไรกัน คุณอา?” ก็มหงวนถามโดยเร็ว.

“อาถูกผีหลอก” นายปัจจนึกพูดห้วน ๆ รู้สึกฉิวที่ถูกถามประโยคเดียวกันบ่อย ๆ.

ประไพประภานันทานวลละออ นายประสิทธิ์ คุณหญิงวาดและแห้วกับคนใช้ชายหญิงที่บ้าน 'พัชราภรณ์' ต่างพากันเข้ามาห้อมล้อมนายปัจจนึก ใครต่อใครรุมกันถามท่านว่าเกิดเรื่องอะไร นายปัจจนึกไม่ตอบ รออยู่จนกระทั่งเห็นทุกคนพร้อมหน้ากันท่านก็พูดขึ้นดัง ๆ

“ฉันถูกผีหลอกจะ ขอบใจมากที่พากันมาช่วยเหลือ”

คำว่า ‘ผี’ ทำให้แมงกามทั้งสี่และพวกสาวใช้รู้สึกหวาด ๆ หย่างไรชอบกล ต่างเข้ามาเฝ้าเบียดชิดคุณหญิงวาด ฝืนยิ้มแห้ง ๆ ไปตามกัน.

ดิเรกกล่าวกับพ่อตาของเขา

“คุณพ่อฝันไปkamั้ง หรือมายก็ตาฟาด”

นายปัจจนึกขมวดคิ้วย่น

“ไม่ใช่ฝัน และไม่ใช่ฟาด พ่อเห็นจริง ๆ บรีอส์ ขนลุกอีกแล้ว”

กิมหงวนพูดสอดขึ้น

“บางทีชะโมยอาดจะปลอมเปนผีก็ได้”

นายปัจจนึกหันมาทางอาเสี้ย

“เออ หรือจะจริง เจ้าลองเข้าไปดูในห้องอาหน้อยชิ กิมหงวน ถ้าเปนชะโมยมันก็คงจะแอบซ่อนอยู่ในห้อง”

กิมหงวนขยับมือที่ถือปืนออกวิ่งไปตามเฉลียงหลังตึก แต่แล้วก็ห้ามล้อพรีดหมุนตัวกลับ วิ่งกลับมาหานายปัจจนึก

“อ้าว - กลับมาทำไมล่ะ?”

กิมหงวนทำท่าขนลุกขนพอง

“กละ - กลัวผีจะ ถ้าหากว่าเปนผีจริง ๆ มันก็เล่นงานฉันเท่านั้น”

พลทำตาเขียวกับกิมหงวน แล้วพูดกับนายปัจจนึกหย่างเปนงานเปนการ

“คุณอาโปรดเล่าให้ฉันฟังหน่อยเถอะจะ ผีที่คุณอาเห็นนะรูปร่างหน้าตามันเปนยังงัย และมันหลอกคุณอาอย่างไรบ้าง?”

นายปัจจนึก ๆ เหลียวซ้ายแลขวา ลอกแล่ก

“อึ้ย - ขนลุก ง่า - อาจะเล่าให้ฟัง ขณะที่อากำลังนอนหลับสนธิ อาฝันว่าอาถูกช่างไล่”

กิมหงวนถามขึ้นเบา ๆ

“ก็ตัวจ๊ะ?”

“ตัวเดียว ไนฝันว่าอาสดุดรอกไม้หกล้ม ช่างรีเข้ามาจับอาชูขึ้นแล้วเหวียงลงไปไนคู อา ก็เลยตกใจตื่น”

คุณหญิงวาดว่า “ท่านคงบนอะไรไว้สักหย่างหนึ่งแล้วไม่แก้บน เจ้าพ่อท่านมาทวงนะซี ลงฝันว่าช่างไล่ละก็หมายถึงไม่ได้แก้บนละ”

“เอ - เห็นจะจริงแฮะคุณหญิง ฉันเคยบนเจ้าพ่อหนูไว้”

นายประสิทธิ์ ฯ ถามขึ้นทันที

“เจ้าพ่อหนูไหนกัน?”

“ปู่ไท่ - ไม่รู้จักเจ้าพ่อหนู ที่ริมคลองหลอดข้างวัดราชประดิษฐ์อย่างไรเล่า”

นายประสิทธิ์ถามต่อไป

“บนทำไมกัน?”

“บนให้เจ้าหนูลูกประไพหายจากไข้หวัดนะซี บนไข่มต้มสองร้อยใบ”

คุณหญิงวาดพุดขึ้นเปรย ๆ

“แล้วยังไม่ได้แก้ว?”

“จ๊ะ - คิดว่ารอให้ราคาไข่มต้มถูกกว่านี้สักเล็กน้อยจะแก้บน แล้วยกสิมสนธิ ที่คุณหญิงว่าฝันว่าข้างได้ หมายถึงเจ้าพ่อมาทวงไข่มถ้าเห็นจะจริง ฉันจำได้ว่าฉันไม่เคยฝันว่าข้างได้เลย”

ดิเรกว่า “เรื่องฝันหยาเพ็งพุดเลยจ๊ะคุณพ่อ ฉันหยากรู้เรื่องผี”

นายปัจจนึกมองไปทางห้องของท่านด้วยความหวาดกลัว แล้วท่านก็หันมาพูดกับลูกเขยของท่าน

“พอตกใจตื่นจากฝันก็รู้สึกหิวน้ำ เลยลุกขึ้นจะออกจากมุ้งเดินไปที่โต๊ะเพื่อจะกินน้ำ ทันได้นั้นพ่อก็เห็น --- บร๊อวส์! ขนลุกอีกแล้ว หน้าของเจ้าปีศาจร้ายลอยเข้ามาในหน้าต่างห้อง มีแต่หน้าเท่านั้น หน้าของมันโตเท่ากะดิ่ง พ่อแลเห็นกะลุนัยน์ตาจิง ๆ มันลอยตรงเข้ามาหาพ่อ แยกเขี้ยวยิงฟัน ผมของมันหยิกนัยน์ตาไปถลนออกมานอกเบ้า”

“อู๊ยยตาย” พวกผู้หญิงร้องขึ้นเบา ๆ เปนเสียงเดียวกัน แล้วเบียดกันแน่นมีหน้าซำยังกอดกันเสียวด้วย.

นายปัจจนึกเล่าเรื่องผีต่อไป

“มันหลอกพ่อ แลบลิ้นออกมายาวเพื่อย”

“ยาวแค่ไหนจ๊ะ คุณอา?” กิมหงวนถามด้วยความหยากรู้.

“แค่นี้” นายปัจจนึกทำมือให้ดู สแดงให้รู้ว่าลิ้นผียาวประมาณ ๑ สอกหรือกว่านั้นเล็กน้อย.

“แล้วยังไงอีกคุณพ่อ?” ดิเรกถามต่อไป.

“แล้วยังไงเล่า พ่อก็ตกใจร้องขึ้นนะซี ดวงหน้าของปีศาจร้ายหายวับไปกับตา พ่อก็เลยรีบวิ่งออกจากห้อง พอตีพบเจ้าพลยืนหยูที่นี่”

ทุก ๆ คนพูดกันจ้อกแจ้กวิจารณ์เรื่องผี สาวใช้คนหนึ่งยืนยันว่าหล่อนเคยเห็นปีศาจที่นายปัจจนึกเล่าให้ฟังครั้งหนึ่งเมื่อ ๒ - ๓ วันมานี้เอง แต่เข้าใจว่าตาฝ้าไป ดวงหน้าของปีศาจลอยอยู่ข้างมุ้งหล่อน หล่อนรีบหันหลังให้เคล็ดผ้าห่มคลุมโปง ที่ไม่ได้เล่าให้ใครฟังก็เพราะเกรงว่าใคร ๆ จะหาว่าหล่อนซี้ซลาดหรือโกหกให้ฟัง.

ดิเรกเปนนักวิทยาศาสตร์เปนนายแพทย์ปริญญาต่างประเทศ เขาไม่เชื่อเลยว่านายปัจจนึกจะถูกผีหลอก พลก็ไม่เชื่อเช่นเดียวกัน ต่างเข้าใจว่านายปัจจนึกตาฝ้า หรือมีฉะนั้นก็อุปาทานทำให้เห็นไปเช่น

นั่น นอกจากดิเรกกับพลทุก ๆ คนเชื่อสนิธว่าเป็นความจริง คนที่เชื่อมากที่สุดก็คือคุณหญิงวาด เพราะท่านเคยถูกผีหลอกมาหลายครั้งแล้ว เมื่อ ๓ ปีมานี้เอง ท่านจำได้ว่า ท่านถูกปีศาจปู่ของพลหลอกหลอนท่านทำให้ท่านต้องเจ็บป่วย จับไข้หัวโกร๋นแทบจะเอาชีวิตไม่รอด.

นายแพทย์ดิเรกยกมือจับแขนพ่อตาของเขาแล้วพูดปลอบใจท่าน

“คุณพ่อตาผัดแน่ ๆ เสียว่ะ ไม่มีอะไรหรอกไปนอนเถอะคุณพ่อ”

นายปัจจนึกลืมตาโพล่ง ไปหน้าของท่านซีดเผือด

“แล้วกัน บอกว่าไม่ใช่ตาผัด ให้ตายซีเอา พ่อเห็นจริง ๆ”

กิมหงวนพยักหน้าช้า ๆ เขยิบเข้ามายืนข้างพลแล้วพูดขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ

“คุณอาท่านรับรองหย่างนี้เห็นจะเป็นผีหย่างไม่ต้องสงสัย อู๋ย - ขนลุกเลย ปรีอส์”

นายปัจจนึกยิ้มแห้ง ๆ กับกิมหงวน

“ผีจริง ๆ”

“นั่นนะซีจ๊ะ ฉันก็เข้าใจหย่างนั้น ปรีอส์ - ขนลุก”

นายแพทย์ดิเรกหัวเราะลั่น

“เป็นไปได้ ผีไม่มีในโลก ผีไม่ใช่สะพาน ไม่มีตัวตน มันเป็นเรื่องเหลวไหล เรื่องของคนที่ยากจนกลัวโดยไม่มีเหตุผล”

คราวนี้นายปัจจนึกชักฉิว

“อ๊ะ - ยังงั้นเจ้าก็เข้าใจว่าพ่อบั่นน้ำเป็นตัวนะซี พ่อเห็นจริง ๆ ไม่ใช่แก้งให้ใครต่อใครตกใจตื่น”

ดิเรกยิ้มอ่อนโยน

“มิได้จ๊ะ ฉันไม่ได้หมายความว่าคุณพ่อแก้งบั่นเรื่องนี้ขึ้น”

“ยังงั้นเจ้าก็หมายความว่าพ่อตาผัด”

“จ๊ะ, ถูกแล้ว” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นายพัชราภรณ์ “หรือยังงพล?”

พลแหม่ปากแน่นพยักหน้าช้า ๆ

“ฉันก็เข้าใจหย่างนี้”

นายปัจจนึกพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน

“ไม่ใช่ตาผัด ผีจริง ๆ”

นายประสิทธิยกมือห้ามให้ทุกคนสงบปากเสียงแล้วท่านก็กล่าวกับพลและดิเรก

“ผีไม่ใช่เรื่องที่ไร้เหตุผล ผีมีจริง ๆ ฉันก็เคยถูกผีหลอกมาหลายครั้ง ฉันคิดว่า ผีที่หลอกคุณปัจจนึกอาตจะเป็นผีเจ้าแหม่ที่ตกต้นหว้าตายเมื่อสองปีนี้ได้” ท่านพูดถึงคนไข้เก่าแก่ของท่านคนหนึ่งที่ยากจนตกต้นไม้ตาย.

พลมองดูนายประสิทธิด้วยสายตาค่อนโยน

“ถ้าผีมีจริง มันก็คงจะอาละวาดหลอกหลอนพวกเราอย่างนี้เรื่อย ๆ ไป ฉันทกับดิเรกจะพิสูจน์ความจริง ค้นคว้าหาเหตุผลในเรื่องนี้เอง ไป - ดิเรก ก็มหวงวนไปห้องคุณอาทันทีวันนี้ มันอาดจะเป็นคนร้ายปลอมแปลงตัวเป็นผีก็ได้ ถ้าเป็นคนฉันจะยิ่งมันเสีย”

กิมหวงวนทำหน้าที่ชอบกล

“ง่า - ไปก่อนเถอะ เดี่ยวตามไป”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“โท - เทอนี่ซี้ซลาดจังแฮะ”

“ก็นั่นนะซี” อาเสียพูดหน้าตาเฉย.

คุณหญิงวาดนี่อะไรขึ้นมาได้ ท่านกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“พล - ดูเหมือนแม่จะรู้แล้วว่าผีตัวนี้นะเป็นคนไม่ใช่ผี เจ้าตุชิลูก พวกเรามีใครขาดจำนวนไปบ้าง”

พลเฉลียวใจทันที

“เจ้ากร - เจ้ากรหายไปไหน?” เขาพูดขึ้นดัง ๆ

ดิเรกยิ้มแป้น

“ได้เรื่องแล้ว ผีตัวนี้น่ากลัวจะเป็นนายนิกรของเรา”

ประไพรีบพูดขึ้นทันที

“ไม่ใช่หรอกจ๊ะ ดิเรก, กรนอนอยู่กับฉันนี่นะ พอได้ยินเสียงอะอะกันฉันก็ตกใจตื่นแล้วปลุกนิกรแต่พอเจ้าประไพคุณหลับเป็นตาย ฉันเลยวิ่งออกมาก่อน”

ดิเรกลืมตาโพล่ง

“งั้นเธอะ?”

“จ๊ะ”

นายแพทย์หนุ่มนั่งตริกตรอง พลพูดเสริมขึ้น

“บางทีเจ้ากรอาดจะเอาผ้าห่มคลุมหมอนข้างหลอกเทอก็ได้ คุณประไพ”

ดิเรกยิ้มออกมาได้

“จิง - อาดจะเป็นได้ ไป - ไปดูนิกรให้เห็นเท็ดจิงเสียก่อนแล้วค่อยไปจับผีที่ห้องคุณพ่อ” แล้วเขาก็หันมาทางคนไข้ผู้ชายซึ่งยืนจับกลุ่มนั่งฟังเหตุการณ์อยู่ “พวกเทอเย็นหยูนี้แหละ หย่าไปไหนนะ ถ้ามีคนออกมาจากห้องคุณพ่อละก็จับตัวเอาไว้ บ้อมให้งอมพระรามเลย แต่หย่าให้ถึงตายก็แล้วกัน”

แห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานถ้าเป็นคน พวกเราก็พอจะบ้อมได้หรอกจ๊ะ แต่รับประทานถ้าหากว่ามันเป็น - ผะ - อี -

- -“

พลหัวเราะ

“ถ้าเป็นผีเจ้าบอกให้มันรอฉันก่อนแล้ววิ่งไปตามฉันที่ห้องนิกร”

“บรีอส์ --- รับประทานชนลูก”

พลเดินนำหน้าพาดิเรกกับนายปัจจนึกเดินไปห้องนิกร กิมหงวนวิ่งตามไปด้วย อาเสี่ยไม่ใช่คนฉลาดผี แต่ก็ไม่กล้าจนเกินไปนัก บางทีก็กลัว บางทีก็ไม่กลัว แล้วแต่อารมณ์ของเขา.

ทั้งสี่คนเข้ามาในห้องส่วนตัวของนายการุนวงศ์ แสงไฟสีเขียวฉวยวณในห้องส่องสว่าง มองแลเห็นนิกรหย่างถนัด กะดิ่งทองนอนหงายอ้าปากหวอกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว มีผ้าห่มวมคลุมหน้าอกตลอดจนถึงปลายเท้า.

“ไหมล่ะ - เจ้ากรรมันนอนหลับ หย่าไปสงสัยมันเลย ผีแน่ ๆ” นายปัจจนึกพูดหย่างมั่นใจ.

ดิเรกกับพลมองดูหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูดเสียงหนัก ๆ

“ผีไม่ใช่สถานะ ไม่มีตัวตน ไม่มีวิญญาณ” แต่แล้วเขาก็ยิ้มแห้ง ๆ พูดเสียงอ่อย “เอ - ชักหนาว ๆ ร้อน ๆ แะะ”

กิมหงวนเขยิบเข้ามายืนระหว่างกลาง นายปัจจนึกรีบเข้ามาชิดกิมหงวน.

พลว่า “หย่าเพิ่งเสียขวัญดิเรก ประเดี๋ยวฉันจะจับผีที่ว่านี้เอง”

ดิเรกเอื้อมมือกะชากผ่านวมที่คลุมร่างนิกรออกแล้วร้องเสียงดัง ๆ

“นิกร! นิกร! เฮ้ - ตีนเสียทีซี”

นิกรพรวดพราดลุกขึ้นนั่งล้มตาโพลง เขายิ้มเล็กน้อย แล้วลงนอนหลับต่อไปอีก คราวนี้พลชักฉิวจับขานิกรทั้งสองกะชากลงจากเตียง

“โครม!”

นายการุนวงศ์ไม่ไหวตึงคองหลับต่อไป มีหน้าซำส่งเสียงกรนสนั่นหวั่นไหว ดิเรกสิ้นสี่สะซ้ำ ๆ

“ไม่ไหว, ฉันเกิดมาก็เพิ่งแลเห็นคนชี้ไซ่ขนาดหนักนี้แหละ หัวฟาดกะดานดั่งตั้งไม่ยกตื่น นิกร!

นิกร! ตีนเสียทีซีพ่อคุณ”

พลเดินไปหยิบเหยือกน้ำบนโต๊ะแล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“ต้องเอาน้ำรดตีกว่า”

กะดิ่งทองสะดุ้งโหยง รีบผลุนผลันลุกขึ้นนั่งทันที เขาเงยหน้ามองดูเพื่อนเกลอและพ่อตาของเขา

“เกิดอะไรกันขึ้นล่ะ หวออีกหรือ?”

กิมหงวนกะชากนิกรให้ลุกขึ้นยืน

“ไม่ใช่หวอ แต่ว่า ผ.”

“หา - อะไร ผ.?”

อาเสี่ยผืนยิ้ม มองออกไปนอกห้องเสียก่อนจึงพูดกับนิกร

“ผ. สระอี”

คราวนี้นิกรนัยน์ตาเหลือก เขาเป็นคนกล้าผีพอพิอดพิอเหวี่ยงกับกิมหงวนนั่นแหละ

“ผีหรือ?” ถามเสียงกะซิบ.

กิมหงวนพยักหน้า

“อ้อ - คุณอาถูกผีหลอก ใคร ๆ เขาตื่นกันหมดทั้งบ้านแล้วเหลือแต่นายคนเดียวที่เอาแต่นอน ไม่ได้ยินบ้างรึ คุณอาทำนร็องอะอะโวยวายลั่นบ้าน?”

นิกรยื่นน่องไปสักครู่ แล้ววิ่งโครมครามไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง กะซากลั่นซึกโต๊ะออกมาโดยเร็วหยิบพระเครื่องกลางพวงบ่อเริ่มออกมาคล้องคอ ประนมมือทั้งสองอาราธนาคุณพระโดยเร็ว.

พลหัวเราะก๊าก

“แล้วกัน ฉันทึกว่าเทอไม่กลัวผีเสียอีก”

“ปู่โท” นิกรพูดเสียงลั่น “อ้ายกลัวนะไม่กลัวหรอกแต่ว่าไม่กล้า เล่นกะใครไม่เล่นเล่นกะผี ดีไม่ดีจับไขหัวโกร่น”

นายพัชราภรณ์เดินเข้ามายกมือจับแขนเพื่อนเขาแล้วพูดยิ้ม ๆ

“ไป - ไปข้างนอก”

กะดิ่งทองนัยน์ตาเหลือก

“ไปทำไม?”

“ไปช่วยกันจับผี”

นิกรทำคายนหลับตาปี

“อื้อยโง่ - เทอคิดว่าฉันเปนมอผีหรือนี่ ไม่รับประทานละจ๊ะ บร๊อส์ - ขนลุกขนพอง”

“ฮือ!” กิมหงอนร็องขึ้นบ้าง “ดู - ดิเรกขนลุกชูเลย”

พลชักจิวที่เห็นเพื่อนเกลอทั้งสองชี้ขลาดตาขาวจนเกินไป เขานึกขึ้นได้ว่ากิมหงวนมีนิสัยบ้ายอ ถ้าพูดยกยอปอปั้นแล้ว กิมหงวนจะกลายเป็นคนกล้าหย่างบ้าบิ่นทีเดียว นิสัยของอาเสียเปนนี่มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว.

“นี่ - นายกรจำ หย่าทำขี้ขลาดตาขาวไปหน่อยเลย ผีนะมันจะเก่งไปกว่าคนหย่างไรได้”

นิกรชี้มือให้พลมองดูกิมหงวน

“ไม่ใช่ฉันคนเดียวหรอกจ้ะที่กลัวผี เทอดูกิมหงวนซิ ขาสั่นกะทบกันดังพับ ๆ หน้าขาวซีดออกหย่างนั้น”

นายพัชราภรณ์แก้วทำเปนมอมาดูกิมหงวนแล้วเขาก็ยิ้มแป้น

“นายจ้งเอี้ย กิมหงวนแกล้งทำเล่นต่างหาก คนหย่างกิมหงวนนะรึกลัวผี ฉันทึกนิสัยเพื่อนของฉันดี”

อาเสียผีนัยมหย่างยากเย็นที่สุด กะซิบกับพลด้วยเสียงลั่นเครือ

“คราวนี้ถ้ามันยอไม่ขึ้นแฮะ หย่าพยายามยอเลยเพื่อน”

พลหัวเราะลั่นหือ

“หย่าพูดเล่นเล่นเลยนะ ถ้าคนหย่าเทอกลัวผี คนที่กลัวผีในโลกนี้ก็คงหาไม่ได้ พวกเราทุก ๆ คนยังจำได้ดี เมื่อคราวที่ดิเรกซุบซุบอำยดำปรอด ความล้มเหลวอันโหดร้ายของดิเรกก็เกิดขึ้นจากเทที่รับอาสาไปซุดสพเอามา จึงใหม่ล่ะ?”

ดิเรกช่วยพูดสนับสนุน

“นั่นนะซี ฉันยังคงคุยกับเพื่อนฝูงของฉันเสมอว่า กิมหงวนเพื่อนเกลอของฉันเป็นคนที่ดีหรือผีก็ตาม”

ใบหน้าของกิมหงวนยิ้มแป้น ยึดอกขึ้นยกมือทำวสเอว วางท่าทางให้สง่าผ่าเผย และไม่ลืมทำปากเบี้ยวกรอกันย่นตาไปมา.

เขาพูดขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“บุคคลใดที่รู้จักกับคำว่ากลัว บุคคลนั้นย่อมขาดสมรรถภาพแห่งความเป็นลูกผู้ชาย”

“จึง” พล, นิกร, ดิเรกร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน.

กิมหงวนยกมือขยี้ผมให้ยุ่งนิดหน่อย กะแอมเสียงดัง ๆ หนึ่งครั้งแล้วพูดต่อไป

“ผีจะเป็นอย่างไร จะดุสักเพียงไหน คนที่กลัวหาญยอมเห็นเป็นเรื่องชวนหัวขนาดหนัก”

พลพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ถูกทีเดียว ไปเถอะเพื่อน เราทุกคนต้องการดูความสามารถของท่านในการจับผีรายนี้”

กิมหงวนยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมา สายตั่วเล็กน้อย เขาเดินอยู่หลายรอบห้องจนกระทั่งดิเรกรู้สึกรำคาญจึงกล่าวถาม

“จะเดินไปไหนกันพ่อคุณ ฉันรำคาญเต็มทนแล้ว?”

อาเสี้ยยกิ้วแฉับ

“หย่าว่าแต่เทอเลย ฉันเองยังรำคาญตัวฉันนี่นา เดินเสียจนเวียนหัว”

ดิเรกหัวเราะ

“แล้วจะเดินไปหาอะไรกันล่ะ?”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“เดินให้มันกล้านะซี”

นายบัจจนี้กหัวเราะก้าก

“แกลังทำเป็นซี้ซลาดอีกแล้ว จึง ๆ นะพลแปลกเหลือเกิน คนที่ซี้ซลาดตาขาวมักจะไ้อวดว่าตนเป็นคนกล้า แต่คนที่กลัวหาญหย่างกิมหงวนของเราเป็นต้นมักจะหลอกให้คนอื่นคิดว่าตนซี้ซลาด เขาถือว่่านักปราชญ์มักจะชอบทำมากกว่าพูด”

เพราะผลของผลนี้เอง กิมหงวนจึงปลาบปล้มจนล้มตัวจนกระทั่งคิดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้หมอบราบอยู่แทบเท้าของเขา อาเสี้ยยกมือขวาขึ้นโบกแล้วพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสาม

“เอาละ บัดนี้หัวใจของกิมหงวนทำด้วยเหล็กกล้าอย่างดีแล้ว ไป - ฝีสางหุ่ยที่ไหนบอกมา ฉันทสแดงเอง จะยากเย็นอะไรนะ ชกซ้ายเบ้ง เหวียงขวาพับเข้าให้ เอาเขายอั้ง ลือคคอมับ เท่านั้นก็หุ่ยหมัด”

พล, นิกร, กับดีเรยกยกมือเบา ๆ

“จิง - ฉันทเชื้อ” พลพูดหน้าตาเฉย “ฝีมั้จะเก่งกว่าเทอหย่างไรกันฉันทมองไม่เห็น ไปเถอะ หย่าชักข้าเลย มั่นคงหุ่ยในห้อยคุณอนันนแหละ”

“เดี๋ยวก่อน ขอให้ฉันทไต่ถามอะไรคุณอาสักนิดเถอะ” พุดจบก็หันมาพุดกับนายปัจจนึก “คุณอาโปรดเล่าให้ฉันทฟังหน่อยเถอะจ๊ะ ฝีมั้ที่คุณอาเห็นนะรูปร่างหย่างไร และมันปาตีหารยหย่างไรบ้าง?”

นายปัจจนึกนิ่งตรึงตรอง ท่านคิดว่าถ้าท่านเล่าให้ฟังตามตรง กิมหงวนก็คงไม่กล้าไปจับฝีมั้ ดังนั้นท่านจึงแก้งพุดว่า

“มันไม่มีรูปร่างหรือกลานชาย มีแต่หัวเท่านั้น”

กิมหงวนสด้งเล็กน้อย

“บรีอัส” แล้วเขาก็ยกแขนขวาของเขาขึ้นดู “อ้อ - คราวนี้ไม่ยกขนลุกแฮะ”

นายปัจจนึกซ้อนยิ้มไว้ในหน้า

“หย่าแก้งทำตลกหน้อยเลยนะ อาวุธดีหรือกว่าเจ้านะเคยไล่เตะฝีมั้เล่นตามป่าช้าบ่อย ๆ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ - ง่า - ไม่เคยเลยจ๊ะ แล้วก็ไม่ได้คิดว่าจะทำหย่างที่คุนอาพุดด้วย”

นายปัจจนึกหัวเราะคึก

“ฝีมั้มันหลอกอา มันมีแต่สี่สละ ลอยเข้ามาในหน้าต่างห้อย นัยน์ตาถลน มันสแดงอิทธิวิทธิแต่เพียงแลบลิ้นหลอกอาและครางเบา ๆ เท่านั้น”

กิมหงวนนิ่งตรึงตรอง ปรลอบใจตัวเองให้กล้าหาญ

“หน้ามันโตเท่าไหนจ๊ะ?”

นายปัจจนึกนึกแล้วว่า กิมหงวนจะต้องถามท่านหย่างนี้

“เท่า - ง่า - เท่าบ่น้ำอ้อยเท่านั้นเอง”

อาเสี่ยหัวเราะลั่นห้อย

“บู้โ้, นึกว่าเท่าโองเสี่ยอีก”

ดิเรกพาซ้อก็พุดขึ้น

“เฮ้ะ, ตะกี้คุนพ้อว่าหน้ามันโตเท่ากะดั่งไม่ใช่หรือจ๊ะ?”

นายปัจจนึก ๆ ชักฉิวลูกเขยของท่าน ท่านรีบขยิบตากับดิเรกทันที

“เท่ากะดั่งใบเล็ก ๆ ยังไงละ กะดั่งที่เด็กเล่นขายข้าวขายแกงนะ ขนาดเดียวกับบ่น้ำอ้อยนั่นแหละ”

กิมหงวนกะซิบถามนายปัจจนึก

“ชักสงสัยเสียแล้วละจ๊ะ คุณอา, โปรดทำมือให้ดูตีกว่าว่า หน้าฝีมั้ที่คุณอาเห็นนะโตสักเท่าไหน?”

นายปัจจนึกยิ้มแห้ง ๆ

“เท่านี้” แล้วท่านก็ทำมือให้ดู คนเฒ่าให้เท่ากับบงบนำ้อ้อย.

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“เอาละ - คุณอา ไว้พนักงานฉันเอง ไป - พวกเรากิมหงวนจะแสดงการจับผีให้ท่านชม ใ้, หน้าเท่าบงบนำ้อ้อยตะครุบมันได้กะเป่าเลย”

ครั้นแล้วกิมหงวนก็เดินสายอาด ๆ ออกไปจากห้อง พล, นิกร, ดิเรก และนายปัจจนึกตามออกไปด้วย ทุก ๆ คนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่.

ที่เฉลียงหลังตึก แม่งามทั้งสี่พร้อมด้วยนายประสิทธิ, คุณหญิงวาด กับแห้วและคนในบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ต่างยืนโจษขานกันถึงเรื่องนี้ ทุก ๆ คนมั่นใจว่านายปัจจนึก ๆ ถูกผีหลอก บ้างก็ว่าผีตายโหง, บ้างก็ว่าผีโสมม, ผีกองกอย สักแต่ว่าใครเข้าใจอย่างไรก็พูดออกมาอย่างนั้น คุณหญิงวาดสั่งให้เปิดไฟฟ้าที่เฉลียงหลังตึกทุก ๆ ดวง สว่างจ้าราวกับกลางวัน.

พอแลเห็นสี่สหายกับนายปัจจนึก ๆ เดินเข้ามา ทุก ๆ คนก็พากันมองดู คุณหญิงวาดรีบพูดขึ้นทันที

“ว่ายังไงกัน พ่อดิเรก, จะจัดการอย่างไรก็เอาซีหลาน อากลุ่มใจเต็มทนแล้ว เทอว่าคนร้ายปลอมเปนผีก็ลองเข้าไปจับมันซี”

ดิเรกยิ้มอ่อนโยน

“หย่ากลัวเลยจ๊ะ คุณอาจ๊ะ, กิมหงวนเขารับอาสาจับผีรายนี้”

นวลละออยกมือขวาทาบอกมองดูผิวของหล่อนด้วยความเป็นห่วง

“พี่ - พี่จะจับผีหรือนี่?”

กิมหงวนพยักหน้าช้า ๆ

“จ๊ะ - ที่รัก ยืนอยู่ี่แหละ ประเดี๋ยวพี่จะจับมาให้หนูดูเล่น”

“อู๊ย! หย่าเลยพี่ ดีไม่ดีมันหักคอ - - -”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอี๊ย

“แล้วกัน, อ้ายเรายังกำลังปลอบใจตัวเองให้กล้าหาญกลับมาพูดทำลายขวัญ ผีมันจะเก่งกว่าคนได้หย่างไรกัน ยิ่งคนบ้า ๆ หย่างฉันทด้วยแล้ว ผีเก่งกว่าฉันก็ผิดไปละ”

นวลละออยหน้าจ้อย ยกมือขวาอุดสเอนันทาบริศัททลัวผียื่นเบียดกันแน่นทั้งสี่คน.

ดิเรกกล่าวกับกิมหงวนเบา ๆ

“ไปซี - หงวน เข้าไปในห้องคุณพ่อเถอะ”

อาเสี๊ยฝันยิ้มแห้ง ๆ ยืนนิ่งอึ้งสักครู่ก็ตัดสินใจเด็ดขาด กะซากปิ่นพกที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมาทั้งสองกะบอก แล้วควงปิ่นหย่างแคล้วคล่องว่องไว

“ไปก”

“ไอ๊ย!”

ป็นพวกกะบอกหนึ่งหล่นลงมาถูกหลังเท้าชวาภิมหงวนค่อนข้างแรง อาเสี๋ยสุดปากเบา ๆ ก้มลงเก็บ
ป็นขึ้นมามีถือ แล้วกล่าวกับทุก ๆ คน

“ท่านทั้งหลาย, ขออย่าได้ตื่นเต้นตกใจจนเกินควน ฉันจะเข้าไปจับผีมาให้พวกท่านชมเป็นขวัญตา
เดี๋ยวนี”

ทุกคนมองดูผู้กล้าหาญเป็นตาเดียว กิมนหงวนเดินสายอาด ๆ ตรงไปห้องนอนนายปัจจนึก คณะพัก
สามเกลอเงียบกริบ อาเสี๋ยเดินเข้ามาหยุดยืนเกือบถึงห้องนายปัจจนึก อุนหภูมิของอากาศไม่หนาวเลยแต่
กิมนหงวนรู้สึกว่ขณะนี้เขาหนาวสั่นสั่นทำนราวกับว่เขาอยู่ในขั้วโลกเหนือ ดินแดนของชาวเอสกิโม นอกจาก
หนาวแล้วยังรู้สึกใจเต้นทิกทักหย่างไรชอบกล.

กิมนหงวนหันมามือโบกให้เพื่อน ๆ แห้วร้องขึ้นด้วยเสียงสั้น ๆ

“รับประทานจับมันมาเร็ว ๆ ซี้จ๊ะ”

กิมนหงวนถอนหายใจหนัก ๆ

“ไซโย!” เขาแกล้งร้องปลอบใจตนเอง หมุนตัวกลับเดินเข้าไปในห้องนายปัจจนึก

คณะพักสามเกลอพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจจ กิมนหงวนหายเข้าไปในห้องเกือบ ๑ นาที หันได้นั้นทุก ๆ คน
ก็ได้ยินเสียงอาเสี๋ยร้องขึ้นด้วยความตกใจ เสียงของเขาดังลั่นบ้าน

“โอ๊ย - ช่วยด้วย ตายแล้ว! โอ๊ย!”

ร่างอันสูงชลุติงออกมาจากห้องหย่างรวดเร็ว

“ผี! ผีหลอก! ตายแล้ว! หนีเร็ว!” กิมนหงวนตะโกนสุดเสียง.

เหมือนกับว่หัวใจของทุก ๆ คนหยุดทำงาน ต่างอกสั้นขวันแขวน พวกผู้หิงร้องหวีดว้ายตัวสั้น
งันงแล้วนิกรก็คว่ำมือประไพออกวิ่งหนี คราวนี้คุ้มกันไม่ติดแล้ว ต่างพากันวิ่งหนีกะจัดกะจายกันไปคนละ
ทิศละทาง บ้าน ‘พัชรารณ’ มีสภาพเหมือนบ้านแตกสาแหรกขาด เสียงตังตังโครมครามดังลั่นบ้าน ไนที่สุด
ก็ลงมารวมกันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง ซึ่งรวมทั้งพลและนายแพทย์ดิเรกด้วย ทั้งสองต่างแปลกใจที่ตนพลอย
วิ่งหนีเขา พลได้บทเรียนบทใหม่ว่ ถ้าคนหมู่มากเสียชีวิต ก็จะทำให้คนที่ขวันดีพลอยเสียชีวิตไปด้วย.

ไฟฟ้าในห้องโถงถูกเปิดสว่างราวกับงานฉลองรัถธัมมัญญ คุณหญิงวาดตะโกนสั่งแห้วให้เปิดไฟฟ้าให้
หมดทุก ๆ ดวง.

กิมนหงวนนั่งเหยียดเท้ากลางห้องหายใจถี่เร็ว ไบหน้าของท่านผู้กล้าหาญขาวซีด ร่างของเขาสั้นเล็ก
น้อย.

พล, นิกร, ดิเรกเข้ามาล้อมรอบกิมนหงวน นายแพทย์นรงค์วิทย์ก็มือจับบ่าอาเสี๋ยแล้วกล่าวถาม

“ถูกผีหลอกหรือ?”

อาเสี๋ยสั้นสิสะ

“เดี๋ยวก่อน ยังพูดไม่ได้ ให้หายตกใจเสียก่อน”

ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ เยหน้ามองดูพล

“เอ - ชักยั้งไงเสียแล้วละแฮะ วีพีจะมีจิง ๆ ฮี๊ - ชนลุก”

นิกรเอียงหน้าเข้ามากะชิบกับดิเรกด้วยเสียงสั้นเครือ

“ฉันได้กลิ่นเหม็นสาบเหมือนซากศพแห้ง เทอหลงหายใจเข้ายาว ๆ ฮี๊”

ดิเรกสูดลมเข้าปอดเต็มแรง

“จิงแฮะ” แล้วเขาก็หันมาทางพล “กลิ่นเหม็นสาบหย่างร้ายแรงทีเดียวพล ลองสูดลมหายใจสังเกตุ ฮี๊”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ไม่ใช่กลิ่นเหม็นสาบซากศพหรอก”

นิกรทำหน้าตื่น

“ยังงั้นกลิ่นอะไรล่ะ?”

“เห็นจะเป็นกลิ่นฉันเองแหละจ๊ะ ไม่ได้อาบน้ำมาสามวันแล้ว เพราะครั้นเนื้อครั้นตัวไม่มีใครจะสบายเลยไม่กล้าอาบ”

“โท่” หลาย ๆ คนร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน.

พลกล่าวถามกิมหงวนด้วยความสงสัย

“เล่าให้ฟังหน่อยซิ เทอไปเห็นอะไรเข้าในห้องคุณอา?”

กิมหงวนแสดงกิริยาหวาดกลัวจนออกนอกหน้า เขาเหลียวไปมองดูเมียรักของเขาซึ่งนั่งสุมกันอยู่บนโซฟาตัวเดียวกับประไพ ประภา นันทา และคุณหญิงวาด ส่วนแห้วนั่งพับเพียบอยู่ข้าง ๆ

อาเสียดอนหายใจดัง ๆ

“ฮี๊ - - -”

พลกับนิกรร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

“ชนลุก”

กิมหงวนสดุ้งเล็กน้อย แล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ขอบใจที่ช่วยพูดแทน คุณีพล มองดูแขนฉัน เห็นไหมล่ะชนลุกชู้หมด บรื้อส - เจ้าประคุณเอี้ยเกิดมาเป็นตัวเป็นตนก็พึ่งเคยถูกผีหลอกจ้งหน้าวันนี้แหละ ฮี๊ - น่ากลัว”

แม่งามทั้งสี่กอดกันแน่น พลกล่าวถามกิมหงวนด้วยความหยากรู้

“เล่าต่อไปซิ มันหลอกนะมันทำยังไง?”

กิมหงวนชักฉิว

“ก็บอกว่ามันหลอกแล้วยังจะถามอีกว่ามันทำยังไง”

พลหัวเราะ

“ไม่ช่าย ฉันหยากรู้ว่ามันแหกหูแหกตาหรือมันควักไส้ออกมาอวดเทอ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“มัน - มัน ฮี - ขนลุก บรูว์น่ากลัว ง่า - ฉันพอฉันโผล่เข้าไปในห้อง ฉันก็เห็นใบหน้าของเจ้าปีศาจ
ร้ายสองตัวปรากฏอยู่ข้างผนังตึก คูย - น่ากลัวจัง”

นายปัจจนึกร้องเสียงหลง

“สองตัวเขียวเรอะ อาเห็นตัวเดียวเท่านั้น”

กิมหงวนผืนยิ้มหย่างยากเย็น

“จ๊ะ, สองตัว คงเป็นตัวเมียตัวหนึ่งกับตัวผู้ตัวหนึ่ง ฮี - ขนลุกใหญ่เลยทีนี้ ดูซีดีเรก”

นายแพทย์หนุ่มยกกำปั้นทุบหลังกิมหงวนเต็มแรง

“อ้ายเรื่องขนลุกนะไม่ต้องบอกหรอก ฉันหยากจะฟังเรื่องผีเท่านั้น”

กิมหงวนถอนหายใจยาว

“เอาอย่างดีกว่า ฉันเองก็บ่นยายไม่ว่าใครถูกเหมือนกัน ถ้าจะให้ดีแล้วเทศขึ้นไปดูเองดีกว่า”

ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“แฮะ - แฮะ ฉันกลัวจ๊ะ”

พลขมวดคิ้วยื่นจ้องมองดูดิเรก

“ไหนบอกว่า ผีไม่ใช่สะพาน ไม่มีตัวตน เป็นเรื่องที่ไร้สาระยังไงล่ะ?”

“ฮือ - ก็ว่าอย่างนั้นแหละ แต่ทั้ง ๆ ที่รู้หย่างนั้น มันก็อดกลัวไม่ได้”

“แล้วกัน นักวิทยาศาสตร์กลัวผี”

“ถึงว่า” ดิเรกพูดหน้าตาเฉย “ฉันเองจำได้ว่าตั้งแต่เกิดมาฉันเคยถูกผีหลอกครั้งหนึ่ง”

“ที่ไหน” พลถามเบา ๆ.

ดิเรกอมยิ้ม

“ไม่ใช่เมืองไทยหรอก ที่ประเทศอินเดีย ตอนที่ฉันเดินทางกลับจากเมืองนอกและแวะขึ้นเที่ยว
อินเดีย ฉันยังจำได้ดี มหาราชาองค์หนึ่งป่วยเป็นโรคจิตแต่พระประยูรญาติเข้าใจว่าผีเข้า - - -”

พลโบกมือ

“พอแล้ว หย่าเล่าต่อไปอีกเลย เรื่องของเทอมี่แต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับมหาราชาทั้งนั้น”

“ก็นั่นนะซี” ดิเรกพูดยิ้ม ๆ แล้วกล่าวกับพลหย่างเปงานานเปนการ “เพื่อนรัก, เทอเปนครนกล้าที่สุด
ในจำนวนพวกเราทั้งหมดนี้ ลองขึ้นไปตรวดดูให้รู้เทิดจิงหนอยได้ไหมว่ามันผีหรืออะไรแน่ ฉันนะไม่หยากจะ
เชื่อเลยว่ สิ่งที่คุณพอกับเจ้าหงวนแลเห็นนั้นจะเป็นผีปีศาจ”

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“หย่าสงสัยเลยดิเรก ผีแน่ ๆ มันยังพูดกับฉันนี่นา”

ดิเรกอ้าปากหวอ

“ฮ้า - มันพูดว่ายังไง?”

กิมหงวนตวาดแว็ด

“จะไปรู้เราอะ ฉันไม่ใช่ผีนี่นา จะได้รู้ภาสาคี”

พลยกมือจับแขนกิมหงวน

“พูดอะไรอย่าให้เป็นเล่นหน่อยเลยนะ ฉันหยากู้ความจริง”

“หยากู้ก็ขึ้นไปดูเอาเอง”

นิกรพรวดพราดลุกขึ้นยืน แล้วพูดเสียงหนักแน่น

“แม้แต่เถียงกันหยุดได้ เสียเวลาหลับนอนเปล่า ๆ ฉันเอง ฉันจะขึ้นไปดูให้รู้เท็จจริงเดี๋ยวนี้”

ทุกคนมองดูนายการุณวงศ์เป้นตาเดียว คุณหญิงวาดพูดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

“เจ้ากล้าถึงเพียงนี้เชียวหรือ นิกร?”

กะดิ่งทองยิ้มแห้ง ๆ ชูดตัวนั่งลงตามเดิม

“เปล่าจ๊ะ, พูดเล่นโก้ ๆ ยังงั้นเอง”

ประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออ ต่างช่วยกันจับนิกรด้วยความหมั่นได้

“ฮึ้ย - พี่ไม้ ดีแต่คุย อีว, ผู้ชายแท้ ๆ กลัวผี เอา - พวกเราฮาป่า หุย - ฮา”

คราวนี้นิกรชักฉิว ทิตติมานะบังเกิดขึ้นแก่เขาทันที นายนิกรของเราคนนี้ ถ้าลงมีมานะเกิดขึ้นล่ะก็ เขาสามารถจะทำอะไรได้ทั้งนั้น เรื่องความกลัวเป้นอันไม่ต้องคำนึงถึง นิกรผลุดลุกขึ้นยืนอีกครั้งหนึ่ง มองดูแม่งามทั้งสี่อย่างเคือง ๆ

“พี่นั่น” เขาร้องเรียกพี่สาวเสียงหนัก ๆ “ฉันรู้ดีที่ว่าพี่เป้นหัวหน้าฮาป่ากะเข้าฉัน ฮะ - ฮะ คนหย่าง นายนิกรนะหรือที่กลัวผี”

นันทาหัวเราะลั่น

“หย่าพูดเลย นั่งเถอะพ่อกร นายก็เ็นดีแต่คุยไม้เท่านั้น แกเป้นน้องฉัน ฉันรู้นิสัยของแกดี กะบวมน้ำ ขลาดตาขาวเป้นยกไว้ให้”

นิกรเน้นหัวเราะลั่น ยังไม่ทันที่เขาจะพูดอะไรต่อไป ประไพก็ชิงพูดขึ้น

“แกจิงขึ้นไปห้องคุณพ่อหน่อยเถอะนะ”

นิกรยิ้มแค่น ๆ

“อ้อ - ได้ซีน้อง พี่จะขึ้นไปจับผีมาให้ประไพดูเดี๋ยวนี้แหละ ไม่ต้องใช้มีด ไม่ต้องใช้ปืน มือเปล่านี้แหละ หย่าเข้าใจว่าพี่ตาขาวเหมือนหย่างเจ้าหงวนหน่อยแน่, เราแกล้งทำเป้นกลัวหน่อยเดียวเท่านั้นเลย ช่วยกันฮาป่า ไม้รู้จักคนจิงเสียแล้ว”

นายปัจจนิก ๆ พูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซี เอาลูก, ขึ้นไปดูให้รู้เท็จจริงหน่อยเถอะ เป้นพ่อตาลูกเขยกันมานานแล้วยังไม่เคยแสดง ความกล้าหาญให้พ่อเห็นสักครั้ง”

นิกรมองขึ้นไปบนบันได แล้วพูดเสียงกร้าว

“ให้มันรู้ไปที่เถอะน่า ว่า ผีหักคอคนได้ ผิดนักก็ชกกันเท่านั้นแหละ”

พูดจบก็วิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน แต่แล้วพอถึงคั่นพักบันได กะดิ่งทงก็หมุนตัวกลับ วิ่งโครมครามย้อนกลับลงมา.

แม่งามทั้งสี่พากันหัวเราะเยาะ

“ฮา - ใครไม่เคยเห็นคนตาขาวเขินดูนายนิกรจ๊ะ” นันทาพูดพลางหัวเราะพลาง “พวกเราฮาป่า ฮ่า - ฮา”

นิกรยิ้มหย่างแห้งแล้ง

“ฮาเป็นฮาขี้น่า ทำอวดกล้า ดีไม่ดีพอหลอกตายโหง”

คนะพักของนันทาช่วยกันขับนิกรเสียงแซ่ดไป นิกรผิวปากเบา ๆ รู้สึกหน้าชาเพราะความอาย ในที่สุดก็ตกลงใจเด็ดขาด

“มา - ที่นี้ขึ้นไปแน่ ๆ เราก็ถูกผู้ชายคนหนึ่งเกิดหนเดียวและตายครั้งเดียว กลัวอะไรกะผี” แล้วเขาก็พูดกะพลเบา ๆ “อ้อ, ยังไง ๆ มันก็กลัวอยู่นั่นเอง”

พลพูดปลอบโยน

“เถอะน่า, เพื่อนก็เป็นชายชาติตรีคนหนึ่ง เคยเป็นนักบินที่กล้าหาญของกองทัพอากาศ เคยออกสงครามมาแล้วถึงสองครั้ง นับประสาอะไรกับผี”

คราวนี้นิกรเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซี แต่ว่า - - -”

“ทำไมล่ะ?”

นิกรพูดเกือบไม่ได้ยิน

“มันอดกลัวไม่ได้”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

“น่า - ไม่เป็นไรหรอกน่า ไปซี”

นิกรยืนนิ่งอึ้งไปเกือบ ๒ นาที ทนพี่สาวขับต่อไปไม่ได้ ก็มีทิตติมานะขึ้นไปบันไดไปชั้นบน คราวนี้เขาขึ้นไปจึง ๆ.

พลกับดิเรกชวนกันติดตามไปห่าง ๆ กิมหงวนตามไปด้วย คุณหญิงวาดสั่งแห้วให้เปิดประตูหน้าต่างเตรียมพร้อมไว้ ถ้าหากผีไล่นิกรลงมาก็จะได้วิ่งหนีออกไปจากตึกได้โดยฉับพลัน.

แล้วทุกคนที่หุ้ในห้องโถงเงียบกริบ ประโพนั่งกะสับกะส่ายกลัวว่าสามที่รักของหล่อนจะถูกผีหักคอตาย.

พล, ดิเรก, กิมหงวนยืนจับกลุ่มกันหุ้บนบันไดชั้นบน นิกรเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ ตรงไปยังห้องนายปัจจุบันนี้ เลี้ยวเข้าไปในห้องด้วยความกล้าหาญและชี้ขลาดระคนกัน.

“อ้อ - เจ้ากรนี่มันกล้าเหมือนกันแฮะ” พลพูดยิ้ม ๆ.

กิมหงวนว่า “คนเรามันก็มีทีกล้าทีกลัวเหมือนกัน เอ๊ย!” แล้วกิมหงวนก็สอ่ดุ้งสุดตัว.

นิกรร้องเอ็ดตะโรลั่นห้อง แสดงความตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง แล้วต่อจากนั้นเขาก็โกยข้าว ออกมาจากห้อง.

“หนีเร็ว!” นิกรร้องสุดเสียง.

กิมหงวนไม่ฟังอีราคาอีรม แผ่นแผ่นลิวลงจากบันไดทันที สดุดเท้าตัวเองหกหล่มกึ่งซุก ๆ ลงมาตาม คับันได พลกับดิเรกพลอยเสียววันวิ่งตามลงมา คณะพัคสามเกลอกับพวกคนใช้ชายหญิงต่างลุกขึ้นวิ่งตื้อกันออกไปจากห้องโถง นิกรร้องโวยวายลั่นบ้านวิ่งตั้งตั้งลงบันไดมา แล้วนายการุนวงส์ก็ล้มฮวบลงกลางห้องสิ้นสติสมประดี.

ที่หน้าตึก เสียงพูดกันจ้อกแจจจจจนฟังไม่ได้ศัพท์ พลได้สติก่อนเพื่อนเขายกมือจับแขนดิเรก แล้วพูดเร็วปรือมองเข้าไปในห้องโถง.

“นั่น - เจ้ากรสิ้นสติแล้ว ไปดูมันหน่อยซิ”

ประไพแลเห็นสามีของหล่อนนอนเหยียดยาวหยุกกลางห้องก็ร้องกรี๊ด

“ตายแล้ว โท่ - หยุดี ๆ หาเรื่องให้ผีหักคอตายเสียแล้วก็ไม่รู้” พูดจบหล่อนก็วิ่งเข้าไปในห้องโถง.

ทุก ๆ คนลื้มกั้วผีไปชั่วขณะ ต่างนึกเปนห่วงนิกร นายปัจจนี่ก็น้ำซึ๊ดเผือด คุณหญิงวาดกับนายประสิทธิก็เช่นเดียวกัน ต่างพากันเข้าไปในห้องโถง แห้วหยุดีหลังก็ทำหน้าล่อกล่อกชอบกล.

นิกรนอนนิ่งไม่ไหวติง ประไพร้องไห้โฮ พลรีบประคองซ็อนสี่สะเพื่อนเกลอของเขาขึ้นพาดตัก แล้วกล่าวกับดิเรกทันที.

“ช่วยซึ๊ดดิเรก นิ่งเฉยหยุทำไมเล่า ?”

นายแพทย์หนุ่มมองดูนายการุนวงส์อย่างพิจารณา

“ไม่ต้องตกใจ” ดิเรกพูดซ้ำ ๆ “นิกรไม่ตายหรอก เพียงแต่สลบไปเพราะความตกใจเท่านั้นไว้เปนหน้าที่ของฉินเอง”

ประไพร้องไห้สอสิ่กอื่น

“กร - กรจำ โท่ - เห็นหน้ากันหยุหัด ๆ แท้ ๆ ตายเสียแล้ว ดูซึ๊ดคอเขี้ยวบัดเขี้ยว เล่นกะใครไม่เล่น เล่นกะผี ฮือ - ฮือ - ฮือ”

นันทาปล่อยโฮ

“โถ - น้องของพี่ เมื่อกกลางวันพี่ยังเขกหัวหยุเลย ตายเสียแล้ว”

นายแพทย์ดิเรกร้องลั่น

“บอกว่ายังไม่ตาย แล้วกัน อะไร ร้องไห้กันแล้ว”

ประกายายทำนองอ้อมอ้อมมานั่งข้างดิเรก แล้วพูดกับสามีอย่างเกรี้ยวกราด

“ทำไมไม่จัดการแก้ไข?”

ดิเรกหัวเราะ

“ก็มันปนอะไรเมื่อไหร่จะ ฉันเป็นนายแพทย์ฉันรู้ดี นิกรแกลังทำเป็นสลบเพื่อหาโอกาสนอนหลับ”
ทุกคนมองดูนายการณรงค์คนเดียว นิกรพูดขึ้นเบา ๆ

“ไม่ได้แกลังน่า สลบจริง ๆ”

กิมหงวนพยักหน้ากับดิเรก

“โหมละ เจ้ากรบอกเดี๋ยวนี้ว่าสลบจริง ๆ ไม่ได้แกลัง หายาดมมาให้ดมซีแล้วกัน หมอนี่งุ่มง่ามจริง
แะะ พอที่จะไม่ตายก็เลยตาย”

ดิเรกหัวเราะก๊าก ล้วงกระเป๋าหยิบไม้ขีดไฟออกมาจุดขึ้น ๑ ก้าน

“วิธีแก้คนปนลมแบบใหม่ที่ฉันคิดขึ้นได้วิเศษนักคือใช้ไม้ขีดเผาขนหน้าแข้ง”

“อ้อ - หายแล้วจะ” นิกรร้องลั่น รีบลุกขึ้นนั่งทันที ประโศกใจหัวเราะก๊าก ใครต่อใครพลอยยิ้มออกมา
มาได้.

พลยกมือผลักหน้ากะดิงทองเต็มแรง

“แหม - นายนี้มารยาสาไถยมากเหลือเกิน ผ่าซี”

“ไม่ใช่มารยาหรือก มันตกใจผี แล้วกึ่งวงนอนเต็มทน”

คนะพักสามเกลอต่างถอนหายใจโล่งอก กิมหงวนสั่นสีสะเก้า ๆ แสดงความอดทนระอาใจ

“ว่ายังไง ผีมันทำยังไงบ้าง?”

นิกรทำกิริยาขมลูกขนพอง

“ฮึ้ย - ขนลุก ฉันได้พบปีศาจสองตัวนั่นเหมือนกับที่เทพบเหมือนกัน โอ๊ย - ดิเรก เทพช่วยจับหัวใจ
ฉันดูซิว่า มันยังเต้นอยู่ไหม?”

ดิเรกพูดหย่างหัวเสีย

“ยังไม่ตายหรือกน่า”

“ฮือ - หมอรับรองยังจืดอัยยังชั่วหน่อย” แล้วนิกรก็เล่าเรื่องผีในห้องนายปัจจนึกให้ทุกคนฟังเช่น
เดียวกับที่กิมหงวนได้ประสบมาแล้ว”

คนในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ที่หวาดเกรงผีปีศาจอยู่แล้ว ได้เพิ่มความกลัวผีขึ้นอีกเป็นทวีคูณ โดยจะเพาะ
ประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออดึงกับปรีกสากันว่า พรุ้งนี้จะย้ายไปอยู่บ้านนายวิจิตรที่ถนนเพชรบุรี.

พล พัทธภรณ์กับดิเรกเท่านั้นที่ยังไม่เชื่อว่าสิ่งที่นายปัจจนึกกับนิกรและกิมหงวนได้พบในห้องนั้น
จะเป็นผีปีศาจ ทั้งสองต่างใช้ความคิดอย่างสุขุณในเรื่องนี้.

นายประสิทธิที่นั่งฟังอยู่นานแล้ว ท่านพูดขึ้นช้า ๆ

“ฉันคิดว่า เอาไว้พรุ้งนี้ค่อยพิสูจน์กันดีกว่าว่ามันจะเป็นผีหรืออะไร กลับไปนอนกันเถอะ”

นายปัจจนึกลื้มตาโพลง

“ถ้าเช่นนั้นแลกห้องกันซี ท่านกับคุณหญิงไปนอนห้องฉัน ฉันไปนอนห้องท่านเอง”

คุณหญิงวาดร้องลั่น

“จ้างพันบาทก็ไม่รับประทาน”

นายประสิทธิ์หิวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่แห้ว

“เจ้าไปนอนแปนเพื่อนคุณปัจฉนีกก็แล้วกัน”

คำสั่งนี้ทำให้แห้วเย็นวาบไปทั่วตัว ไบหน้าของเขาขาวซีด เขามองดูประมุขของบ้าน ‘พัชรภรณ์’

ด้วยความเคารพ

“รับประทานจ๊ะ - ง่า - ฉันไม่กล้าจ๊ะ”

“ไม่กล้าก็ต้องกล้า” นายประสิทธิ์พูดหย่างเคื่อง ๆ “ถ้าเจ้าขัดคำสั่งฉัน ฉันจะไล่เจ้าออกจากงาน”

แห้วกลืนน้ำลายเอือก กะพุ่มมือทั้งสองประสานกัน

“รับประทานยอมไล่ออกจ๊ะ”

นายประสิทธิ์หิวเราะหึ ๆ

“แกนี่มันขี้ลาดลั่นดีเชียวนิ”

“จ๊ะ” แห้วพูดเบา ๆ.

พล พัทธภรณ์เผลุกู้ขึ้นยืน แล้วกล่าวกับทุก ๆ คน

“ฉันยังไม่ยอมลงความเห็นว่ามันคือผี พวกเราอย่าตระหนกตกใจกันให้มากนัก ฉันจะขึ้นไปดูเองรับรองว่าฉันจะไม่ยอมวิ่งหนีลงมาเป้นอันขาด ผีหรือคนประเดี๋ยวกู้รู้”

คุณหญิงวาดพูดชัดขึ้นโดยเร็ว

“อย่าลุก อย่าขึ้นไป ประเดี๋ยวมันหักคอตาย”

นันทาเสริมขึ้น

“อย่าเสี่ยงชีวิตกับความตายเลยจ๊ะ พล, ฝึน่ะมันเก่งกว่าคนมากนัก หายตัวก็ได้ แลปลิ้นปลิ้นตา หลอกหลอนเราอย่างไรก็ได้ ขึ้นขึ้นไปพลาดพลังนั้ก็เป็นหม้ายเท่านั้นแหละ”

พลหิวเราะ

“พีเกิดวันพรหัสผีไม่หลอกหรอกจ๊ะ แล้วนอกจากนี้พียังมีคาถา มีของดีป้องกันตัวอีกด้วย ไม่เป้นไร น่าัน” แล้วเขาก็หันมาทางคุณหญิงวาด “คุณแม่จ๊ะ, ฉันจะขึ้นไปดูให้เห็นเท็ดจริง ม่ายพวกเราก็จะพากันหวาดกลัวมันหู่หย่างนี้ ถ้ามันเป้นผีมันจะหักคอฉันตายก็ช่างมันเถอะ ฉันตายไปแล้วฉันจะหักคอมันบ้าง และฉันจะมาสิงสู่หู่ที่นี้เพื่อคุมครองคุณพ่อกับคุณแม่”

คุณหญิงลิมตาโพลง

“พูดอะไรเหลวไหล ไม่เอา อย่าขึ้นไปเลยลุก”

นายพัชรภรณ์อมยิ้ม

“คุณแม่อย่าวิตกเลยจ๊ะ”

นายประสิทธิ์พูดเสริมขึ้น

“ให้มันขึ้นไปเถอะคุณหญิง ฉันเองก็หยากจะรู้ความจริงนั้ บ้านเราไม่เคยมีภูตผีปีศาจนี่นะ”

คุณหญิงวาดนั่งอึ้งไปสักครู่

“เอา - หยากตายก็ตามใจ ห้ามไม่รู้จักเชื่อลูกคนนี่ละหัวดีจิงเขียว”

ประไพเอื้อมมือสกิดแขนพล แล้วพุดยิ้ม ๆ

“โพบอกคาถากันผีให้เอาไหมล่ะ?”

พลหัวเราะหึ ๆ

“คุณมีคาถาเหมือนกันหรอ ได้มาจากอาจารย์ไหนจ๊ะ?”

ประไพเอียงคออ้อมยิ้ม

“นิกรเขาสอนให้จ๊ะ ว่าคาถานี้แล้วเปนอันว่ารับรอง” พุดจบหล่อนก็หัวเราะคิก.

พลพยักหน้า

“เอาสิจ๊ะ บอกฉันหน่อยเถอะ”

ประไพพุดพลางหัวเราะพลาง

“ฟังนะจ๊ะ ง่า - โอม”

“โอม” พลว่าตาม.

“โอมมหาระรวย”

“โอมมหาระรวย” พลว่าตามอีก.

“โอมมหาละลอก” แล้วประไพก็หัวเราะลั่น “ผีเห็นผีหลอก เพียง ๆ”

นายพัชรภรณ์หัวเราะลั่นพาให้ใครต่อใครอดหัวเราะไม่ได้ นายปัจจนึกจู้ปากดูบิดาคนเล็กของ

ท่าน

“เอ - อีหนูนี้ชักหมื่นไหย่เสียแล้ว เดี่ยวพ่อเชกหัวแตกเลย”

ประไพหน้าจ้อยทันที พลหันมาพุดกับนายแพทย์ดีเรกหย่างเปนงานเปนการ

“ไป - ดีเรก, ไปพิสูจน์ความจริงด้วยกัน ให้มันรู้ทีเถอะว่าผีหรือคนแน่”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแฉ่ง ๆ

“เอายังงี้ก็แล้วกัน เทอขึ้นไปก่อน อีกลักสืบนาที่ถ้าไม่มีอะไรกะไตกะตากฉันจะตามเทอขึ้นไป”

กิมหงวนพุดสอดขึ้น

“แล้วพอสว่างฉันจะขึ้นไปด้วย ผีเปนผีชีนากลัวอะไรกะมันนะ”

นิกรสนับสนุน

“จิง, พับผ้าชี ถ้ากลางวันละก้อมาเหอะ เท่าไหว ๆ ให้ยกโขยงกันมาแหกอกหลอกก็ไม่กลัว”

พลลั่นสี่สะซ่า ๆ

“ล้วนแต่บริสั้ทตาแหกทั้งนั้น เอละ เมื่อไม่มีใครกล้าขึ้นไปฉันจะขึ้นไปเอง” พุดจบสายตาของพลก็

มองไปพบคนใช้คนสนิทของเขาโดยบังเอิน “หรือนายแห้วจะขึ้นไปเปนเพื่อนฉันก็เอา”

แห้วทำคอย่น

“บรีอัส - รับประทานไม่รับประทานละจ๊ะ ถ้ากลางวันละก็รับประทานไม่เย็นเลย”

พลพยักหน้า

“แกมันก็พอพืดพอเหวี่ยงกับเจ้ากรและเจ้าหงวนนั่นแหละ”

“แะ - แะ รับประทานดูเหมือนจะยิ่งกว่าจ๊ะ”

นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้ เขาล้วงปิ่นพอกที่เหน็บไว้ได้เข็มขัดออกมาถือปลดเชฟออกแล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้นบนหย่างสง่าผ่าเผย ทุก ๆ คนมองดูพลด้วยความวิตก ต่างก็เชื่อว่าพลจะต้องวิ่งโครมครามลงบันไดมาเหมือนหย่างกิมหงวนกับนิกร.

อาเสี้ยนนั่งนิ่งทำตาปริบ ๆ เขารู้สึกเป็นห่วงพลมากขึ้นตามลำดับ เกรงว่าจะถูกผีพัดตายเปนม้วนมัน กิมหงวนรักพลมาก ความรักและความเป็นห่วงเพื่อนทำให้กิมหงวนบังเกิดความคิดอย่างบ้าบิ่นทันที อาเสี้ยนผลุดลุกขึ้นยืนกะซากแขนนิกรให้ลุกขึ้น

“กร เราเคยสัญญากันไว้ว่า เราสามคนจะต้องร่วมเป็นร่วมตายกันจำได้ไหม?”

“อ้อ - จำได้”

กิมหงวนค้อนควับ

“หย่าอ้อ - ให้มันยานคางมากนักสิจ๊ะ เสี่ยงมันคล้าย ๆ กับหวนจ๊ะ ไม่น่าฟังเลย” แล้วกิมหงวนก็หัวเราะ “ไปเถอะกร เราจะดูตายให้เจ้าพลถูกผีหักคอตายยังงั้นหรือ?”

กะดิ่งทองเม้มริมฝีปากแน่น เลือดแห่งความบ้าดีเดือดบังเกิดขึ้นแก่เขาทันที เขายื่นมือให้กิมหงวนจับ.

“ไป - ชกกับผีสักพักเถอะน่า จะได้เอาเหิงอแล้วก็อาบน้ำร้อนสบาย”

“เทอน่ะหรือจะชกกับผี?”

“ไม่ - ไม่ใช่ฉัน เทอซีเป็นคนชกไป

“แหม ฉันเองผีไม่ลายมือในการชกต่อยก็ไม่มีใครดีเสียด้วย สู้เทอไม่ได้หรอก ถ้าเทอชกกะมัน บางทีเทออาจจะน็อคมันได้ในเวลาสองสามนาทีเท่านั้น”

นิกรยืนตรึงตรอง แล้วผลุนผลันลากตัวกิมหงวนวิ่งโครม ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน ขณะนี้พลเดินดุ่ม ๆ มาจวนถึงหน้าห้องนอนนายปัจจนึกแล้ว ได้ยินเสียงผีทำเพื่อนก็หมุนตัวกลับ กิมหงวนตะโกนลั่น

“รอดด้วยพล”

พลยิ้มเล็กน้อย พอเพื่อนทั้งสองวิ่งเข้ามาถึงตัวเขาก็กล่าวถาม

“ขึ้นมาทำไมล่ะ?”

กิมหงวนว่า “เปนนางนายนะซี ตายก็ตายด้วยกัน ฉันสองคนตกลงใจเด็ดขาดแล้วจึงได้ตามเทอขึ้นมา”

พลหัวเราะชอบใจยกมือตบว่าเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ขอบใจมาก ยังงี้ที่น่าถึงจะเรียกว่าเพื่อน เข้า - เจ้าหงวนออกหน้าฉันอยู่กลาง นายกรหยุดหลัง หย่า
กลัวมันเลยน่า เราต่างมีปืนถืออยู่ในมือหย่างนี้”

กิมหงวนยิ้มหย่างแห้งแล้ง

“ให้ฉันออกหน้าก็ดูออกจะเป็นการหักหน้าเธอไป เธอเป็นผู้นำของเราสามคนนี่นะ เอาจังดีกว่า เธอ
ออกหน้า ฉันอยู่กลาง นิกหยุดหลัง”

พลซอณยิ้มไว้ในหน้า

“เอา - ฉันออกหน้าก็ได้ หนึ่ง - สอง - สาม หน้าเดิน”

กิมหงวนกะชิบถามนิกรบเบา ๆ

“เธอ - เธอจำ เขาว่าผีนะยังไม่เข้าไม่ใช่รึ?”

นิกรบวาดแว้ด

“หย่าเพิ่งถามเลยน่า อ้ายเรายังกำลังกลัวอยู่”

สามเกลอเจียบกริบต่างพากันเดินเลี้ยวซ้ายมือเข้าไปในห้องนายปัจจุบันแล้วทั้งสามคนก็ส่ดุ้งเฮือก
ตกตลิ่งพริ้งเพริดไปตามกัน

“เหวอเออ” กิมหงวนร้องสุดเสียงวิ่งตี้ออกมาจากห้อง นิกรบเผลอพรวดติดตามออกมาหย่างรวดเร็ว.

พลกุ่มสติไว้ ยืนเด่นอยู่กลางห้อง เขาแลเห็นดวงหน้าของเจ้าปีศาจร้ายปรากฏอยู่บนหลังตู้เซฟของ
นายปัจจุบัน นัยน์ตาของมันคมวาวเป็นสีเขียว พายในท้องได้รับแสงสะท้อนของพระจันทร์เพียงเล็กน้อยจึงมืด
สลัว ๆ ไม่อาจจะสังเกตเห็นได้ว่าปีศาจตนนี้มีหน้าโตเท่าใด มันจ้องมองดูพลกรอกนัยน์ตาไปมาแล้วคราง
เหมือนคนเจ็บหนัก

“อือ - อือ - อือ”

นายพัชราภรณ์รู้สึกเย็นวาบไปทั่วตัว เขาไม่ใช่คนกลัวผี แต่พลก็รู้สึกว่เส้นผมบนศีรษะของเขาตั้งชัน
แสงไฟฟ้าที่เรือนต้นไม้หน้าตึกส่องเข้ามาในห้องถูกเจ้าปีศาจสะท้อนมาติดผนังห้องเป็นรูปวงกลมโตเท่ากะ
ดั่ง และเมื่อลมพัดดวงไฟแกว่งไปมาเงาดวงหน้าของปีศาจก็เคลื่อนไหวได้ มองดูน่ากลัวยิ่งนัก.

พลขยับปืนจะยิงปีศาจร้าย เขาพยายามบังคับใจตนเองให้เข้มแข็ง แล้วพลก็กุ่มสติได้ เขาขบกราม
แน่น เขยิบตัวเข้ามาชิดผนังตึกเอื้อมมือเปิดสวิชไฟหย่างรวดเร็ว

“เฮอะ”

แสงไฟฟ้า ๕๐ แรงเทียนส่องสว่างทั่วห้องแลเห็นสิ่งต่างพวยในท้องหย่างถนัด เงาปีศาจที่ผนังตึก
หายไปทันที ส่วนเจ้าปีศาจที่ปรากฏตัวอยู่บนหลังตู้เซฟนั้น พลได้แลเห็นตัวมันหย่างชัดเจนแล้ว เขาเกือบ
จะหัวเราะออกมาดั่ง ๆ ความหวาดกลัวของเขาหายไปทันที.

มันคือนกเค้าแมวขนาดใหญ่ ตัวโตกว่าเหยี่ยวเล็กน้อย หน้าของมันคล้ายกับคนแก่ นัยน์ตาโต ความ
รู้บอกตัวเองว่า นกตัวนี้คงจะบินเข้ามาในห้องและจ้องหาหนูซึ่งเป็นอาหารของมัน.

พลเหน็บป็นพอกไว้ได้เข็มขัด เขารีบชุดตัวนั่งคลานอ้อมโต๊ะเขียนหนังสือ ค่อย ๆ เขยิบตัวเข้ามาหลังตู้เซฟแล้วลุกขึ้นยืนด้วยความระมัดระวังเกรงว่าเจ้าปีศาจจะตกใจบินหนีไปเสีย นายพัชราภรณ์ยกมือทั้งสองขึ้นจืด ๆ จืด ๆ พอได้ที่ก็ตะครุบขมับ มือซ้ายคว้าคอมันมือขวาบีบกลางตัวไว้ ปีศาจนกเค้าแมวตื่นตระหนกฟือปีกพับ ๆ มันตกเป็นเชลยของพลนับตั้งแต่บัดนี้.

พลเดินมาที่โต๊ะเขียนหนังสือ ร้องตะโกนเรียกเพื่อนเกลอทั้งสอง

“หงวน! กร! ฉันทจับผีได้แล้ว มาช่วยกันเร็ว”

ดวงหน้าของนิกรกับกิมหงวนค่อย ๆ โผล่ออกมาจากข้างบานประตูห้อง ครึ่งแล้วทั้งสองก็แลเห็นพลยืนถือนกเค้าแมวอยู่กลางห้อง ทั้งกิมหงวนและนิกรรู้ทันทีว่า สิ่งที่เขาพบในห้องนี้คือนกเค้าแมวตัวนี้สองสหายถอนหายใจดัง ๆ พวกเขากันเดินเข้ามาในห้องต่างยิ้มแหย ๆ

“ยังไง, ฉันทจับผีได้แล้ว?” พลกล่าวสัพยอกเพื่อนทั้งสอง.

กิมหงวนทำหน้าบูเลี่ยน ๆ ขอบกล

“อือ, ทำไมเราถึงเห็นเป็นผีไปได้”

นิกรเสริมขึ้น

“นั่นนะซี ได้ยินมันครางเสียดด้วย”

พลหัวเราะ

“คนที่กลัวผีมักจะขาดเหตุผล เห็นอะไรก็เข้าใจว่าผีไปหมด เจ้านกตัวนี้มันหุ้ในที่มีด นัยน์ตาของมันมีแสงเกิดขึ้นได้เอง ก็ดูคล้าย ๆ กับหน้าปีศาจที่ลอยได้ เสียงครางก็คือเสียงร้องตามธรรมชาติของมัน ส่วนเงารูปสี่สปีศาจก็คือเงาอำยนกตัวนี้ต้องแสงไฟข้างล่างส่อง โน่น - ไฟฟ้าที่เรือนต้นไม้นั้น เทอสองคนหายกลัวผีบ้างหรือยัง?”

นิกรอมยิ้ม

“หายแน่ ที่นี้ไม่กลัวจริง ๆ ประเดี๋ยวลี้ไปไล่เตะผีเล่นที่ป่าช้าวัดคอนดิกว่า เรื่องผีละก้อพูดแล้วจะว่าคุย ฉันทไม่เคยกลัวผีเลย จิง ๆ นะ ให้ - ฮือ - หย่าสาบานเลย”

พลหัวเราะลั่น

“จิง - ฉันทเชื่อ ง่า - ช่วยหาเชือกให้หน่อยสิจ๊ะ ฉันทจะมัดขามันติดกัน แล้วจะได้เอาจไปให้พวกเราดูจะได้หายกลัวผีกันเสียที”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“เอ, เทอจับมันได้ยังไงแฮะ?”

พลว่า “อ้อมมาทางหลังตู้เซฟ แล้วก็ตะครุบมัน”

นิกรเปิดลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือออก หยิบเชือกด้ายฟอกออกมา ต่อจากนั้นก็ช่วยกันมัดขานกเค้าแมวจนแน่น กิมหงวนขัดปีกทั้งสองข้างไว้ ปีศาจร้ายหมดฤทธิ์แล้ว พลหิ้วมันออกไปจากห้อง กิมหงวนกับนิกรตามออกไปด้วย.

ที่ห้องโถงชั้นล่าง คณะแพศสามเกลอกำลังพูดกันจ้อกแจ้กถึงเรื่องญาติผีปีศาจที่สำแดงเดชอยู่ในห้องนายปัจจุบันนี้ และต่างพากันแปลกใจที่พล, นิกร, กิมหงวนหายขึ้นไปโดยไม่มีเสียงกะโตกกระทากเลย.

การสนทนาหยุดซังกัณฑ์เมื่อนิกรวิ่งเหยาะ ๆ ลงบันไดมา กะดิ่งทองร้องตะโกนบอกกับญาติมิตรของเขา.

“ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวมัน เราจับปีศาจร้ายได้ พลกำลังพามันลงมาให้พวกท่านดูหน้ามัน ฟรุ้งฟริ้งให้แม่ครัวแกงเลย”

ทุก ๆ คนตื่นตื่นแปลกใจอย่างยิ่ง พลกับกิมหงวนเดินยิ้มแป้นลงบันไดมา นายพัชรภรณ์ขุนแก้วแมวขึ้นเหนือสี่เสา ร้องบอกนายปัจจุบันนี้

“คุณอาจะ นี่ยังงี้ละ ผีหัวขาดที่ปรากฏอยู่ในห้องคุณอาและทำให้พวกเราทั้งบ้านต้องแตกตื่นตกใจกัน”

เสียงจ้อกแจ้กจ้อจ๋อแจ้งขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ คณะแพศสามเกลอต่างเข้ามาหอมล้อมดมดมของดูนกเค้าแมวตัวนี้ นายพัชรภรณ์อธิบายเหตุผลให้ซาบ ความหวาดกลัวผีปีศาจของใครต่อใครหายไปราวกับปริดทิ้งแม่งามทั้งสี่และคุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้ ต่างมองดูหน้ากันและหัวเราะกันลั่น นายปัจจุบันนี้กับนายแพทย์ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ.

พลกล่าวสัพยอกนายแพทย์หนุ่ม

“ไง - คุณหมอ เทอณะเป็นทั้งแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ แต่เทอก็ยังไม่กลัวผีอยู่นั่นเอง ไม่กล้าขึ้นไปพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้”

ดิเรกทำหน้าครีดยิ้มครึ่งเหย

“แล้วใครไปว่าอะไรละ” พุดพลางมองดูนกเค้าแมวแล้วเขาก็ผินหัวเราะ นกหย่างนี้เขาพูดกันว่ามันเป็นทูตมรณะง่า - มหาราชองค์หนึ่งในประเทศอินเดีย - - -“

กิมหงวนรีบยกมือปิดปากดิเรก

“ไม่ - ไม่ต้องเล่าหรอกจ้ะ”

เสียงหัวเราะหย่างครื้นเครงดังลั่นห้อง คุณหญิงวาดกล่าวกับทุก ๆ คนทั้งบ้าน “ถ้าท่านพิจารณาดูเสียให้ดีก็คงจะรู้ว่ามันเป็นนกไม่ใช่ผี”

นายปัจจุบันนี้ก็มอาย ๆ

“ปู่โไท่ คุณหญิง คนเพิ่งตื่นนอนใหม่ ๆ ใครจะมีแก่ใจพิจารณาถึงเหตุผลละ พอลืมตาก็เห็นนัยน์ตาวาวอยู่ข้างเตียง ฉันทักใจนะซี เป็นคุณหญิง ๆ ก็ตกใจ”

“จิงจ้ะ, เรื่องผีแล้วละก็ขอฉันยอมรับตามตรงว่าฉันกลัวนัก กลัวยิ่งกว่ากลัวอะไรทั้งนั้น แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว”

นายปัจจุบันนี้หัวเราะ มองดูนกเค้าแมวที่หุในมือพล

“ปล่อยมันไปเถอะ หลานชาย, อ้ายนกเวรนี่หน้าตาบ้องแป้วชอบกล”
แห้วพูดสอดขึ้น

“รับประทานแกงเผ็ดใส่กัญชานิิดหน่อย รับประทานดีฟีลิก”

นายปัจจนึกขมวดคิ้วย่น

“กินหยุ่งอะไรกัน บาบักมเปล่า ๆ”

พลส่งนกเค้าแมวให้แห้ว

“เฮ้า, เขาไปแก้เชือกที่มัดขาปล่อยมันที่หน้าตึก”

ต่อจากนั้นคณะพัคสามเกลอก็แยกย้ายกันกลับไปนอน พวกคนใช้ชายหญิงโจสขานกันแข็งแะ นาย
ปัจจนึกตำหนิตัวเองที่ทานกลัวผีจนเกินไป ร้องเอะอะโวยวายทำให้ใครต่อใครตกใจตื่น.